HF30.

IV. ÉVFOLYAM 19. SZÁM — BUDAPEST, 1944. MÁJUS 10. — EGYES ÁRA: 40 FILLÉR

MAGYAR FUTÁR

RAJNISS FERENC LAPJA

M. MUNKÁSMOZGALMI INTÉZET KÖNYVTÁRA

1119

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG 1944 MÁJ -9 óra perc ÁTVETTE

BUDAPESTI KIR. ÜGYÉSZSÉG SAJTÓ OSZTÁLYA EZEN SAJTÓTERMÉK TERJESZTÉSÉT ENGEDÉLYEZEM

MODEL VEZÉRTÁBORNAGY EGY MAGYAR HONVÉD EZRED PARANCSNOKÁT ÜDVÖZLI A SZOVJETFRONTON

KÖZÖS ERŐVEL A

Budapest és Magyarország légterét az angolszász légi kalózok támadásaival szemben nem csak a levegőben védelmezik bajtársi együttműködéssel a német és magyar vadászok. A földi elhárítás nehéz és felelősségteljes munkáját ugyanilyen közös erőfeszítés jellemzi s a légvédelmi ágyúk mellett felváltva virraszt éberen a magyar és német tüzér...

A Magyar Futár eredeti képriportja egy Budapest körzetében őrködő nehéz üteg életének izgalmas és hősi pillanatait s a pihenés óráinak baráti mozzanatait mutatja be.

KÉSZÜL AZ ÜTEGÁLLÁS valahol Budapest közelében. A német és magyar bajtársiasság jegyében, közös munkával építik meg a lövegek „munkahelyét"

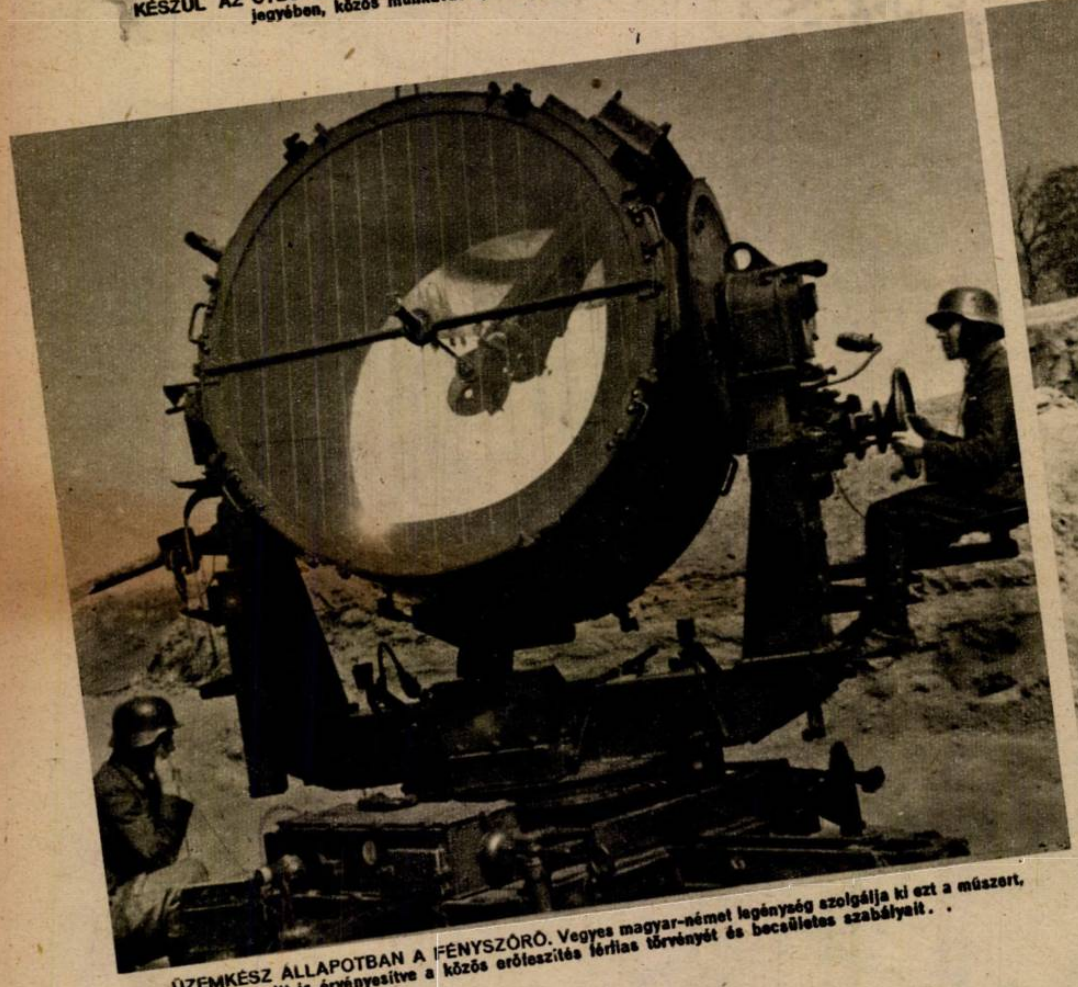

ÜZEMKÉSZ ÁLLAPOTBAN A FÉNYSZÓRÓ. Vegyes magyar-német legénység szolgálja ki ezt a műszert, — itt is érvényesítve a közös erőfeszítés férfias törvényét és becsületes szabályait. .

EGYRE SZÉLESEBB AZ ÁGYÚ-ÁLLÁS, és néhány órai megfeszített munka után már tüzelésre kész lesz valamennyi löveg...

KÖZÖS MEGBESZÉLÉS a légelhárító ágyúk műszerei mellett

AZ ÚJ FEGYVEREK, amelyek a magyar légitérség védelmét szolgálják, minden katonát érdekelnek. A nyugodt napokban szüntelenül iskolázzák a legénységet, hogy minél tökéletesebben ismerje az eredményes harc eszközeit

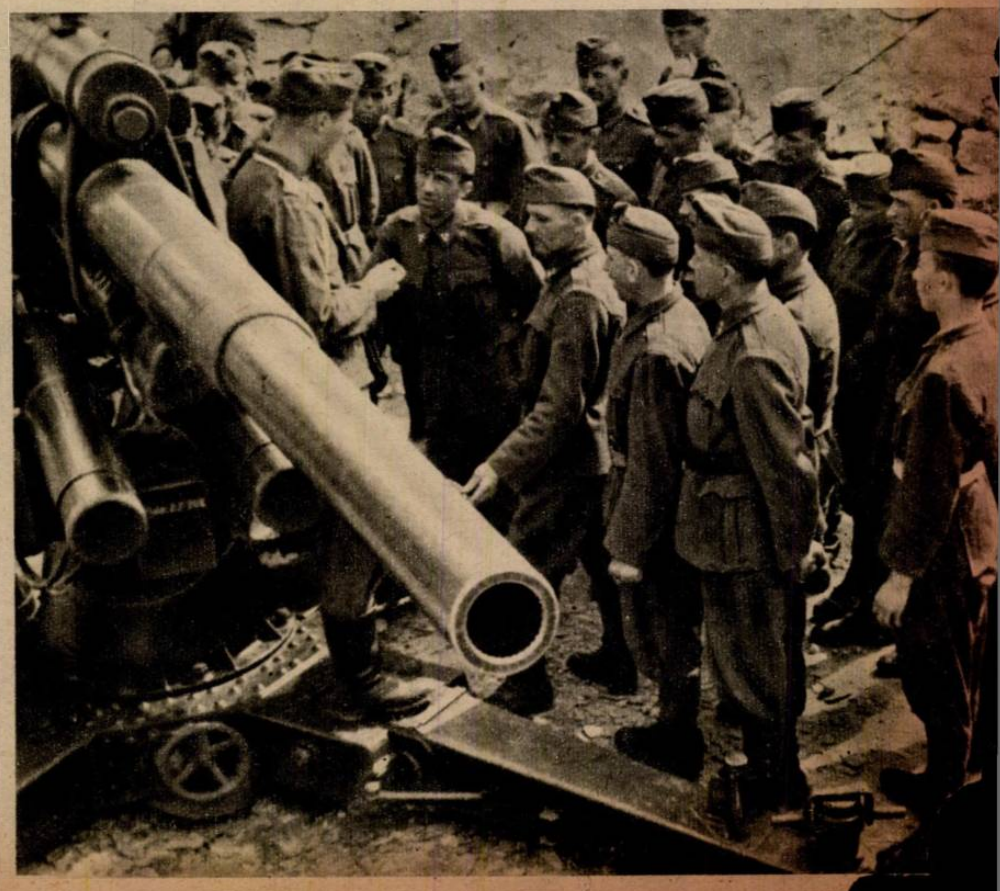

KÖZÖS ÉRDEKEKÉRT

RIADÓ! Nagyobb ellenséges kötelék közeledését jelzik: — az üteg magyar tüzérsége elfoglalja helyét a lövegek mellett.

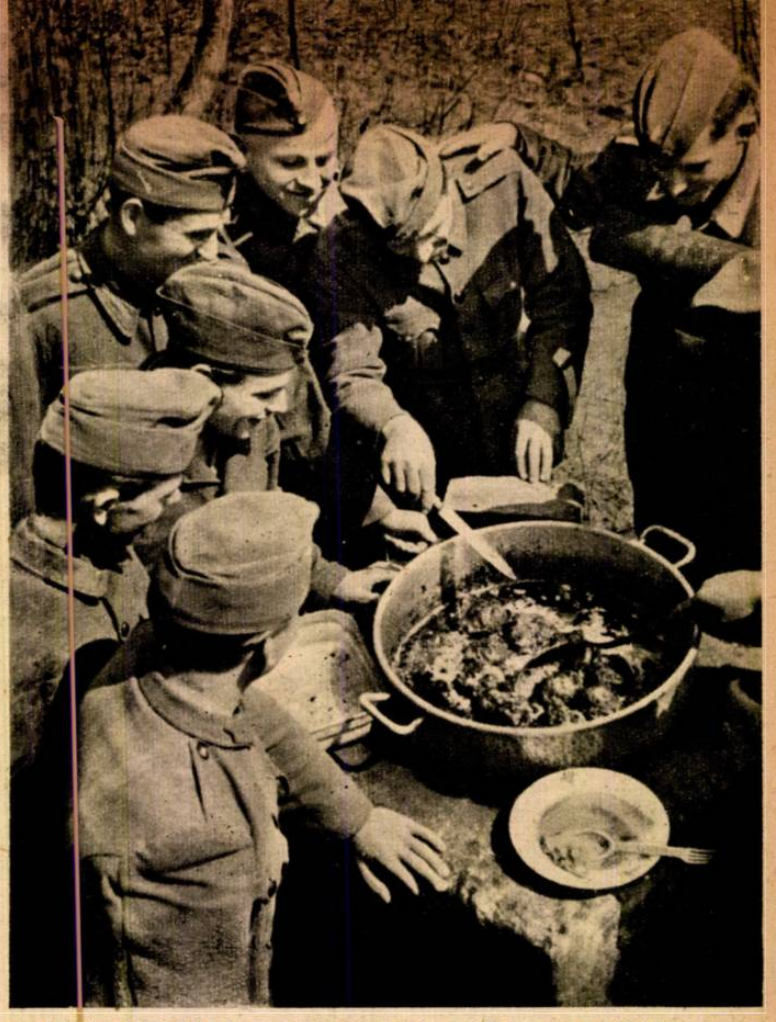

KÉSZ AZ EBÉD! A német és magyar tüzérek, akik egymás mellett teljesítenek szolgálatot, szívesen osztják meg egymással az ízletes ételt

← DOLGOZNAK A PONTOS MŰSZEREK, a magyar elháritó tüzérség valamennyi embere hidegvérrel teljesiti feladatát a támadás alatt

MINDEN ÚJRA CSENDES... → Az angolszász légi kalózok támadásait visszaverték, s az elhasznált lövedékek becses hüvelyeit, mint munka után a szerszámot, összegyüjti a legénység

HŐ RUKK! A lövegtisztogatás fontos müveletét már vidáman végzi a kiszolgáló legénység. Négy amerikai gép roncsa hever a közelben, — bizonyitva, hogy a tüzérek szive helyén volt a támadás alatt...

ŐRSÉGVÁLTÁS... Egy löveg legénysége rövid pihenőre átadja a szolgálatot a német bajtársaknak, akik éppen olyan lelkiismeretes gonddal és hősi odaadással védelmezik a magyar fővárost, mintha az otthoni értékeket oltalmaznák...

ÚJABB KÖR A LÖVEG CSÖVÉN

A légvédelmi ágyúra a német és magyar tűzérek ráfestik közös munkájuk eredményét, a lelőtt négymotorost jelképező fehér karikát

HÉTRŐL HÉTRE

V

Kártévő Mihály,

az októberi grófi, a túlbuzgó cselédek módján akarja megszolgálni, hogy Benesék húsz évig kiutalták neki a havi bért s be akarja bizonyítani: hetven esztendős fővel, előrehaladott aggkori elmegyengeségével is hasznát vehetik még, akik a magyarság romlására spekulálnak. Gyakorlata van a hazaárulásban, nem először csinálja már... Miután reménytelenül üzengetett haza, hogy gyújtsuk fel az országot, szövetkezzünk Titóval, boruljunk a bolsevisták nyakába, esküdjünk fel a demokráciára, most maga fog hozzá „magyar tanácsával" Londonban legalább elméletben végbevinni mindezt a szép cselekedetet s olyan munkatervet dolgozott ki, hogy olvastán elpirulnának a világtörténelem eddig élt összes árulói! Bőkezű Károlyi Mihály nagylelkűen visszaajándékozza Prágának a Felvidék magyarjait, ráadásul kínálja Kárpátalját, Erdély hegyiről is lemond, a Délvidéket pedig tán nászajándékul nyújtja át a tróntalan Karagyorgyevics Péternek, — tessék világ, szabad a vásár, kinek van még igénye az ezeréves birodalom egy-egy darabjára? A farkastorkú grófi elmotyogta híveinek, eldadogta az angol ujságíróknak, hogy a két bécsi döntés és a magyar fegyverek eredménye semmis, ő igazságtalannak tartja mindegyiket, s csak úgy tárgyal a szomszédokkal, ha előbb elfogadják ezeket a területeket tőle, visszaragasztják a trianoni papirosra a letört fekete pecsétet... Persze, hogy az igazi demokrata mintaképének dicsérték érte az angol ujságok, csak éppen azt felejtették el megmondani: minek neveznék s hogy bánnának el azzal a hitvánnyal, aki a szigetország háromnegyed részét örökös birtokul odakínálná, nem is idegennek, csak — Amerikának... Érdekes volna tudni, hogy a demokrácia hazai szédültjei mit szólnak a londoni árulók meglepő „elhatározásához", hiszen itthon is voltak elegen, akik az őszirózsás forradalom hitvány grófjától várták a nagy békítő kísérletet az angolszászok és az egykori kisantant emigránsai között. S az se érdektelen: mit válaszolnak majd a friss Coriolanusok Kártévő Mihálynak, aki kereken kijelentette, hogy „nem kíván együttműködni velük", mert nem tartja őket elég komoly és őszinte árulóknak. Régi igazság, hogy a hitványság és becstelenség útján nincs megállás, s az alkudozás egy nemzet javai és jogai fölött mindig a semmihez vezet... Engedményekkel kezdődik, s a vége az, hogy mindent elkívánnak az erkölcsi rothadásba esettektől! Szép kilátás, tagadhatatlan: a demokráciák „megbocsátásának" ára — Magyarország s ezt az árat aligha felejtették volna el megkérni tőlünk akkor is, ha mondjuk nem Károlyi Mihály, hanem mások, itthoni impellérek ültek volna le egy tálból cseresznyézni az angolszász szövetségesekkel. Demokratákká váltunk volna, s nyakunkba akaszthattuk volna jutalmul a történelem legnagyobb koldústarisznyáját...

Tanulni nem szégyen

az ellenféltől se, s úgy látjuk, a magyarországi marxizmus legöblösebb szavú vezére is ezt vallotta, mert rövid időközökben már ötödször derül ki róla, hogy titokban a — kapitalizmus bűneit gyakorolta. Peyer Károly aki talán legnagyobb szenvedéllyel osztozta a pártgyűléseken, a tisztelt Házban, a szakszervezeti összejöveteleken a tőkések galádságát, meg a nyárspolgári gyüjtés kártékony és közösségellenes voltát, a szociáldemokrácia magasztos elvein kívül egy emeletes bérvillát, két vidéki kúriát és két fővárosi telket mondhatott telekkönyvi tulajdonának. Ne keressük most, hogy vajjon miből sikerült neki megtakarítania azt a csinos summát, amibe az építkezések kerültek, s honnét volt egy száz négyszögölnél alig nagyobb telekre kerek 35.931 pengője. Szorgos férfiú volt világéletében, s úgy látszik, nem bizonyult éppen rossz foglalkozásnak a magántulajdon elleni heves agitáció gyakorlása... De nézzük, hogy annak a keservesen dolgozó magyar munkasnak, aki heti keresetéből a pártadót szorgalmasan fizette, tellett-e vajjon, — nem márványhomlokzatú bérvillára, ősparkkal körülvett vidéki tuszkulánumra, vagy Andrássy-úti telekre, — csupán egy szoba-konyhás vityillóra, valahol a világváros örökké gyárak kormával telített perifériáin? Peyer elvtárs, aki olyan sikerrel művelte a gyakorlati takarékoskodást s olyan szépen tudott gazdálkodni, megtaníthatta volna a műhelyek népét is a boldog titokra, de úgy látszik: az osztályharcos szellem lanyhulásától féltette a dolgozókat! A kapitalizmus öröme, a saját tulajdon gyönyörűsége csak az olyan kemény jellemeknek nem ártott, mint ő volt, aki háta mögött a villákkal, telkekkel is teletorokból tudott mennydörögni a megvetett burzsoa ellen. A munkást vaditani kellett, azért gazdálkodtak úgy keserves garasaival az Alapkőnél, a Törekvés takarékpénztárnál, a Rokkantegyletnél, vagy a Corvinia biztosítónál, hogy nagyot bukjanak ezek a marxista intézmények s a koldússá vált proletár vérködös szemmel nézze a neki mindenképpen ellenséges világot! Peyer Károly, lám, okosabb volt... Neki nem veszett el a Törekvés csődjénél egy fillérje se, ő óvatos volt és idejében ingatlanba fektette a munkás adójából szorgos méhecske módjára összegyüjtött tizezreket...

Ilyen kezek bitangján

kallódott a dolgozó százezrek sorsa hosszú évtizedeken keresztül Magyarországon és még arra se volt mód, hogy a becsületes emberek nyíltan, őszintén megmondhassák az igazat. A munkás „felszabadítását" ordították a nyílt piacokon a zsirosodó marxista vezérek, hangos közéleti párbajokat vívtak a fórumon, de csak ők tudták, hogy a fegyverben, amelyet egymás ellen ráznak a kikiáltott ellenfelekkel, — nincsen golyó... A vörös kulisszák mögött kezet szorítottak, szövetséget kötöttek és szállították a pártot, a szakszervezeteket azoknak, akik huncutul így akarták terrorizálni a jóakaratú nacionalista jobboldalt. Eszköz volt a dolgozó, csak éppen ő maga nem tudta! Gyűlölte a nemzeti társadalmat, mert folyton magyarázták neki, hogy annak ellenállásán buknak meg követelései, pedig emberi jogait Peyer Károlyék kótyavetyélték el, egyszer a Galiciából jött Mónus-Brandstein Éliás konszolidációs állampolgársági bizonyítványáért, máskor a két patkányforradalomban bélyegessé vált és külföldön csavargó, nemzetet rágalmazó Buchinger Manóék hazatérési jogáért és büntetlenségük biztosításáért, végül pedig azért, hogy Peyer elvtárs szemérmesen titkolt vagyonáról senki se beszélhessen ebben a hazában! A zsidó mohóság és a kispolgári harácsolás fedezőivé züllesztették a munkásság szervezeteit s ma már minden józan elme világosan fel tudja mérni, hogy milyen nyereség volt a márciusi nagy fordulat a dolgozók számára. Egycsapásra megszabadultak a makacs vezérkedőktől, az „öreg harcosoktól", akiket nem lehetett volna soha elkergetni hasznothajtó pozicióikból, amelyeket úgy kezeltek, mint örökös hitbizományt... Sorsuk ismét a szabad, becsületes akarat egyetlen irányítása alá került, s csak tőlük, maguktól függ: milyen lesz jövendőjük. Azt már sokan látták, a mesterséges ködösítés ellenére is, hogy a munkás sorsát nem lehet elválasztani a nemzetétől, s csak egy boldog országban lehet elégedett, kiegyensúlyozott a dolgozó élete is, éppen úgy, mint ahogy a lezüllött, szétkorhasztott államban sivárrá és reménytelenné bukik a műhelyek és gyárak népének jövendője is. Ezt a világos felismerést kell követnie a magyar munkásságnak s nem a külön út politikáját, amely kevesek jólétéhez vezethet csupán és tragikus csalódásokhoz a tömeg számára... Nagyobb feladatai vannak a dolgozó milliónak, minthogy feltolakodott vezéreket ingatlan tulajdonosokká segítsenek polgárosulni!

Egyforma sorsot

szabott ki a háború könyörtelen törvénye mindannyiunkra... A munkásnegyedek, a pestvidéki lakótelepek kis földszintes házai után most már a Belváros ötemeletes palotáinak falán is ott tátonganak az angolszász légi kalózok bombáinak szürke sebhelyei. Ugyanaz a nap néz be a komfortos lakás szétdúlt, értelmetlen bútorforgácsaira, amelyek a műasztalos gondos keze alól kerültek ki, mint a szobakonyhás munkás-otthon letépett tetején, valahol Pestszenterzsébeten. Nincs kivétel, nincs menekvés. ugyanaz a végzet fenyeget bennünket, ugyanaz a szorongó aggodalom markolja meg szívünket, ha felbőgnek Budapest éjszakájában a szirénák... Közelébb kerülünk egymáshoz, jobban belenézünk egymás szemébe a gyujtóbombák pokoli tüzének fényénél, miközben a maró füstben menteni igyekszünk menthető értékeit egy idegen családnak. Közösséggé válik a milliós város, amelynek házrengetegében eddig csupa különcélú, külön szándékú élet horzsolódott, súrlódott, ütközött össze naponta, évek és évtizedek alatt! Az elmúlott szombaton egy hivatalos jelentés tárgyilagos mondatai állapították meg, hogy Budapest megváltozott... Az emberi részvét, a segítő készség, s a halálmegvető bátorságig menő önfeláldozás virított ki az emberi szívekben s ez a magatartás már rokon a fegyveres front legszebb erényével: a bajtársi érzéssel. A lángoló tetőkön, a roskadozó lépcsőházakban emberek kerülnek egymás mellé s nem felejtik el többé a vonásokat, a szavakat, az összeért kezek testvéri melegét! Az ellenség, a kiméletlen és válogatás nélküli pusztítás, a rémület támasztásának szándékával fejünk fölé küldött négymotoros bombázók csordái éppen az ellenkezőt érik el, mint amit akartak! A pánik és züllés helyett egységet hozott nekünk a megpróbáltatás minden újabb komor órája s most már meg tudjuk érteni azt a lelket, amely a szakadatlanul támadott német nagyvárosokban élt évek óta... Budapest ezekben a napokban egyre méltóbbá válik az országhoz, s ágyúk dörgése, bombák robbanásának velőkig ható hangja közben arculatára most vésődik rá az igaz magyarság drága vonása...

Sokasodik

a Duna partjain a rom, igaz, de lassan észrevesszük azt is, az utcákon, tereken, nyilvános kertekben a nehezen érkezett tavasz izmos keze alakítja át körültünk a világot... A fákat elborítja a frissen zöld levél, az ágakon virágok nyílnak, a gyepágyak smaragdja szinte káprázlatja a szemet a melegedő napfényben. A megölhetetlen, elpusztíthatatlan, örökkévaló élet nyújtja felénk bizonyságait, vigasztalón és biztatón. Az ember néha hajlamos a csüggedésre, de nincs teremtett lélek, aki fel ne derülne egy virágba borult fa látványán. Nekünk most a májusi pompába öltözködött parkok, a zsendülő hegyek ígéretet mondanak, s jelképeivé válnak valaminek. A jövendőnek, amely számunkra is elhozza a megújulás elpörölhetetlen örökségét. Nincs zimankó, jeges orkán, hófergeteg a népek életének telében se, amire el ne következnék a bizonyos kikelet. Csak a gyökérnek kell megkapaszkodnia a mélyben, csak a törzsnek kell erősnek lennie a viharban, s akkor az első napfény kicsalja az ágak hegyén a duzzadó rügyet! Sokasodik a Duna partjain a rom, s lehet, még több lesz. De mi hiszünk benne, hogy amint a dús, tavaszi lombokkal ékes fák gyöngéden eltakarják a pusztulás kegyetlen látványát, s a bombatölcsérekben is megint kihajt a szívós fűszál, egy napon majd mi is megújíthatjuk szenvedő városaink és falvaink sebzett arcát, azon az európai tavaszon, amit a biztos győzelem fénylő napja hoz el minden becsületes nép számára, aki megérdemli a kikeletet, az újjászületést és az új alkotások nemes termését!

MESTER MIKLÓS DR. a kultuszminisztérium most kinevezett politikai államtitkára. A Magyar Megujulás Pártjának képviselője az új államtitkár, akinek eddigi parlamenti tevékenysége is azt mutatta, hogy a népi Magyarország egyik legkiválóbb harcosát nyerte személyében.

VINCE ANDRÁS
ny. altábornagy, a Magyar Megujulás Pártjának országos szervezési vezetője Kárpátalja új kormányzói biztosa. Kinevezését osztatlan lelkesedéssel fogadta a nemzeti közvélemény

MAGYARY-KOSSA ALADÁR
Szeged szabad királyi város új főispánja. Munkássága elé bizalommal tekintenek a második legnagyobb magyar város dolgozói

Magyar

UTCAHOSSZAT feltépte a kövezetet az angolszász bombasorozat, de az épületekben nem esett kár!

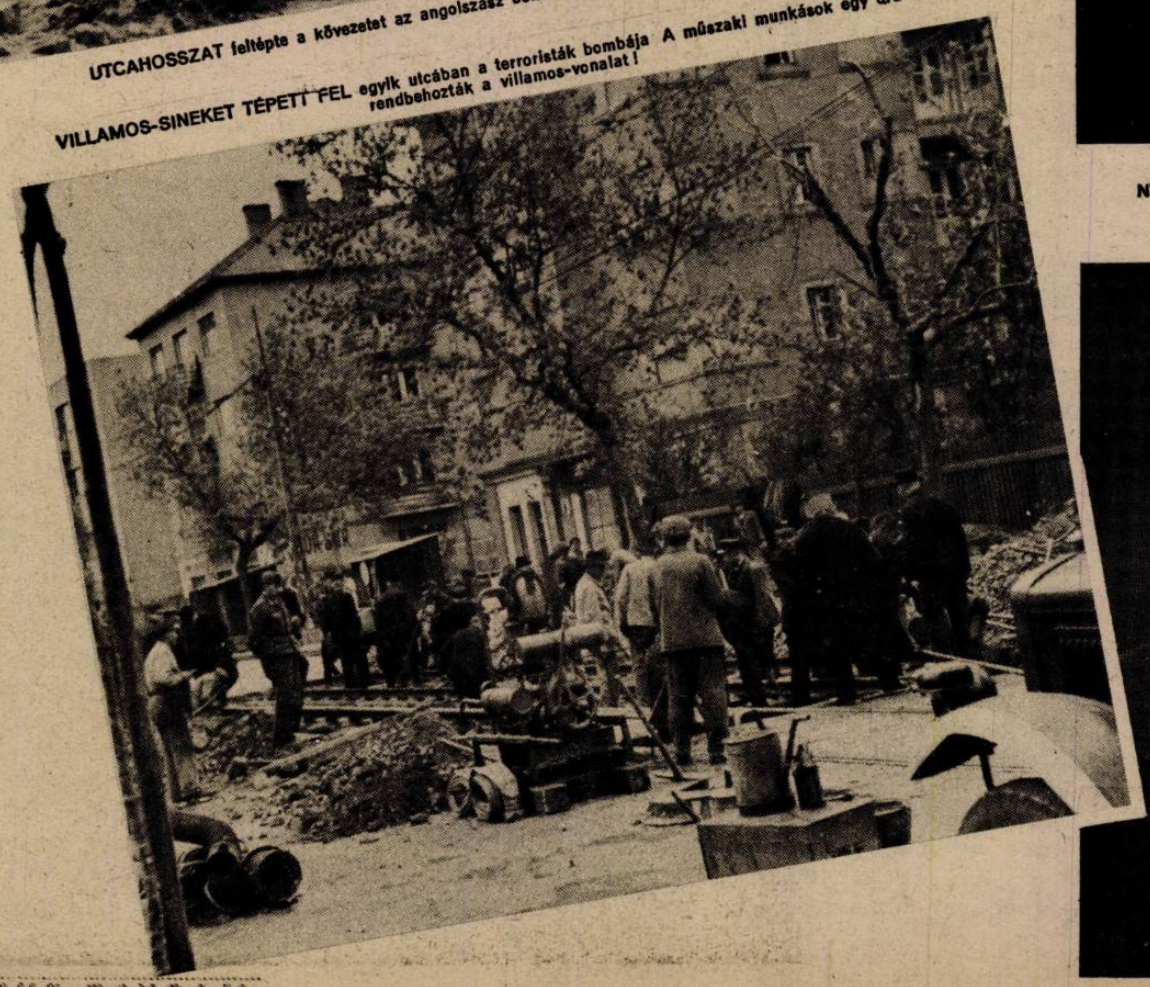

VILLAMOS-SINEKET TÉPETT FEL egyik utcában a terroristák bombája. A műszaki munkások egy óra alatt rendbehozták a villamos-vonalat!

NYOMJELZŐ LÖVEDÉKEK a fekete égen... A földi elhárítás kemény erélyel csapott rá az éjszakai kalózokra!

VITÉZ MÉREY LÁSZLÓ ny. altábornagy,
a legnagyobb magyar vármegye, Pest-Pilis-Solt-Kiskun új főispánja. Világnézetében és szervező munkásságában egyaránt kiváló katona került személyében az ország első törvényhatóságának élére

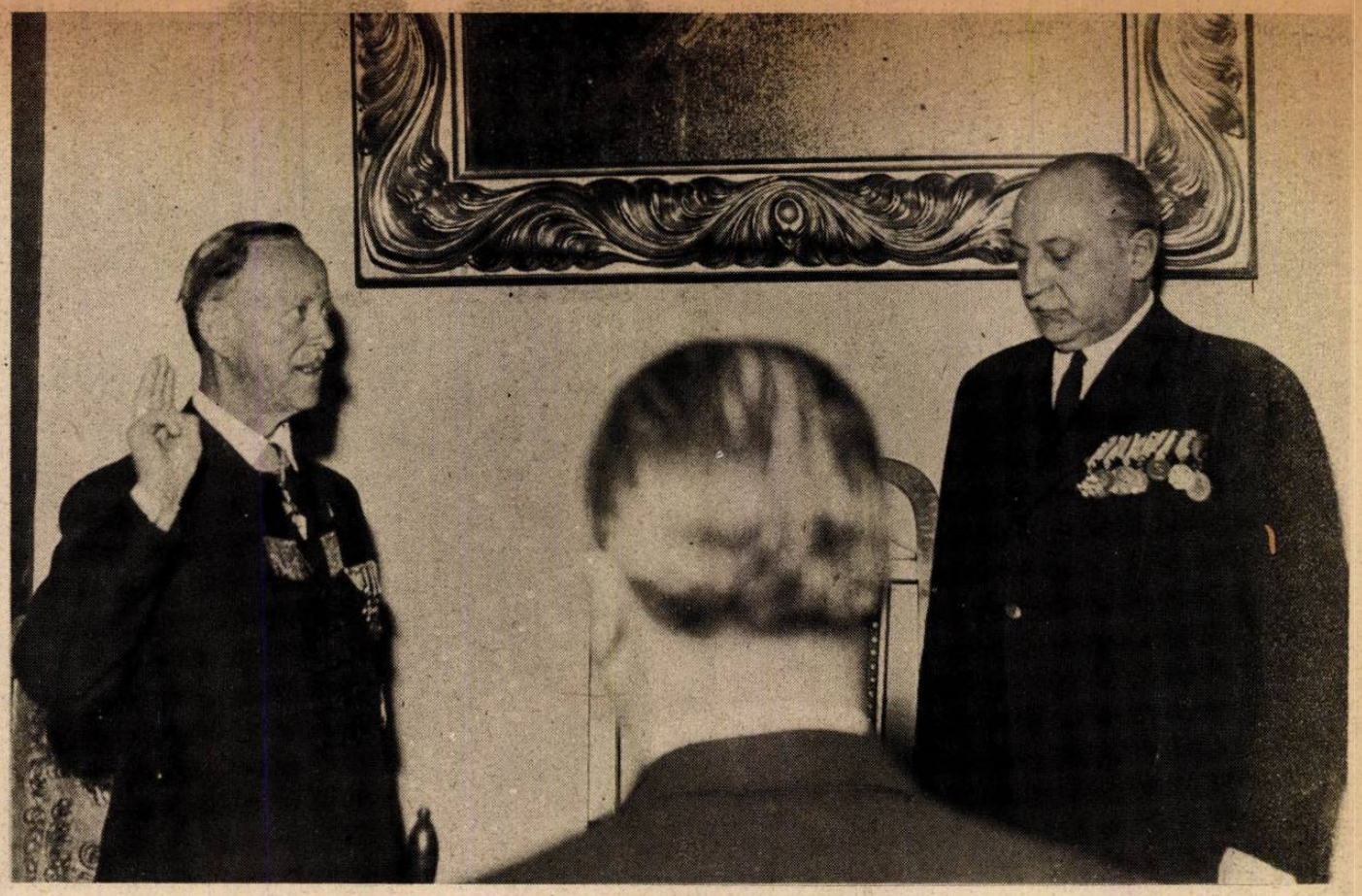

VITÉZ BESSENYEY LAJOS DR.
Debrecen új főispánja letette hivatali esküjét a hajdu-város közgyűlése előtt

képhiradó

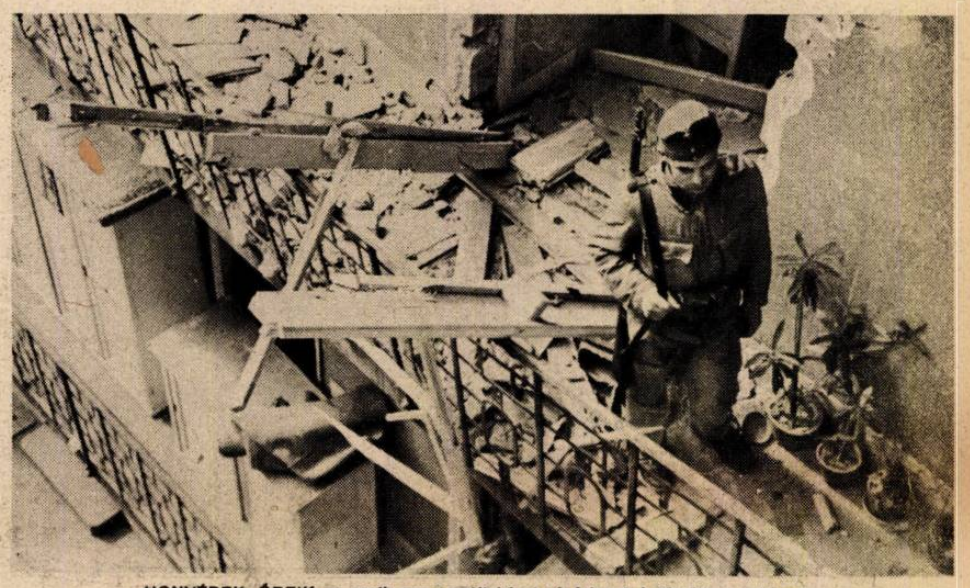

HONVÉDEK ŐRZIK az egyik megrongált házat. A falakat ledöntötte a robbanás, — a folyosón a virágok sértetlenül maradtak . . .

LEVENTE-DIÁKOK segítenek menteni egy megrongálódott bérház lakóinak vagyonát

ÉRTELMETLEN ROMHALMAZ egy rombolóbombától talált lakásban . . . A jellegzetes terrortámadás most is békés otthonokat dúlt szét Budapesten!

FEL NEM ROBBANT VILÁGÍTÓ BOMBA, amely az úttestbe furódott. Utászok tették ártalmatlanná a befulladt „Churchill-gyertyát" . . .

VILÁGÍTÓBOMBÁK a május 4-i terrortámadás éjszakáján . . .

KUTY UTÁN... A sulyos harcokban résztvett székelyek elvonulnak parancsnokuk előtt, aki megszemlélte a hősiesen küzdő alakulatokat

PÁNCÉLOSOK ELŐRE! Kolomeánál felvonulnak a honvéd harckocsik, amelyek néhány óra alatt eldöntötték egy sulyos ütközet sorsát és szétszórták a rohamra kergetett bolsevista ezredeket megállithatatlan ellentámadásban...

Honvédeink hősi

SZTANISZLAU ELŐTT... Model vezétábornagy megiátogatta a honvéd páncélosokat és elismerésel szemléite a magyar harckocsik kitünő, korszerű felszerelését

Uj, dicsőséges lapokat ir a magyar hadtörténelembe az ország határait a Kárpátok keleti lejtőin túl védelmező s a nagy európai ügyért bátran helytálló katona... Sztaniszlau, Kolomea, Tarnopol neve, amely ott ragyogott már az első világháború hősi teljesítményei között is, újból bevonult a nemzet ezeresztendős létküzdelmének útjelzői közé. A hős apák nyomában járó fiúk ugyanazon a tájon szorítják vissza Sztalin hordáit Európa kultúrhatárairól, ahol 1914—18 között a cár hódító álmai törtek meg a magyar katona ellenállásán! Csodálattal és elismeréssel szólnak a német jelentések és a haditudósítók beszámolói az első honvédhadsereg megállithatatlan lendületéről, amelyet a hagyományos magyar katonaerényen kivül az itthoni, belső arcvonal szilárdsága, az uj értelmet kapott nemzeti élet forró akarata és bátor elszántsága is fűt... A honvéd tudja, hogy miért harcol és érzi, hogy mögötte áll, őt segíti, érette, az ő harcának eredményéért dolgozik az ország 15 millió magyarja!

VASKERESZT A KUTYNÁL VIVOTT HARCOK HŐSEINEK... A honvédek mellett küzdő német harccsoport parancsnoka átadja a székely ezred tisztjeinek és legénységének a Führer által adományozott kitüntetést

NÉMET GRANÁTOSOK ROHAMÁT készíti elő a magyar tüzérség erélyes munkája...

harca keleten

FONTOS TANÁCSKOZÁS a közös magyar-német szálláson az új harcok előtt. Az egymás mellett küzdő szövetséges csapatok parancsnokai megállapítják a pontos terveket, amelyek szerint a bolsevistákat kelet felé szorítják a Kárpátok előterében

MATTENKLOTT TÁBORNOK egy magyar légvédelmi üteg harcállláspontján Kowel térségében

DOLGOZIK A TÁBORI KOVÁCSMŰHELY... Az üllőn cseng a kalapács, a szükséges javításokat percek alatt elvégzik az ügyes kezek, az első vonalak mögött...

MODEL VEZÉRTÁBORNAGY és vitéz LAKATOS VEZÉREZREDES megszemléinek egy honvédköteléket Sztanislau térségében

A Bonifác-bazilika, amely sok más műemlékkel együtt áldozatul esett az angol-amerikai „kultur-lovagok" beteges romboló dühének...

A „felszabadító" angolszász szövetségesek egyelőre csak bombákat szórnak a francia városokra...

VILÁG

Temetik az amerikai légi kalózok áldozatait a kis belgiumi városka gyászoló ezreinek jelenlétében. Itt is, mint mindenütt, családi otthonokat zuztak szét és ártalan életeket pusztítottak el a levegő banditái... ←

Egy régi felvétel a gótikus dómról, az 1940-es nyugati hadjárat napjaiból... A német tűzérség és légierő elpusztította az erődökké átalakított házakat, de a becses műemléknek egyetlen köve se sérült meg. Az angolszász légi terroristák most lerombolták Normandia legszebb templomát is!

A város egyik modern negyedében ilyen „hadi célpontokra" szórták bombáikat Amerika pilótái

Szaloniki: Német páncélosok vonulnak át a város főterén a délgörögországi támaszpontokra. A Balkánon is napról-napra erősebb lesz a védelem...

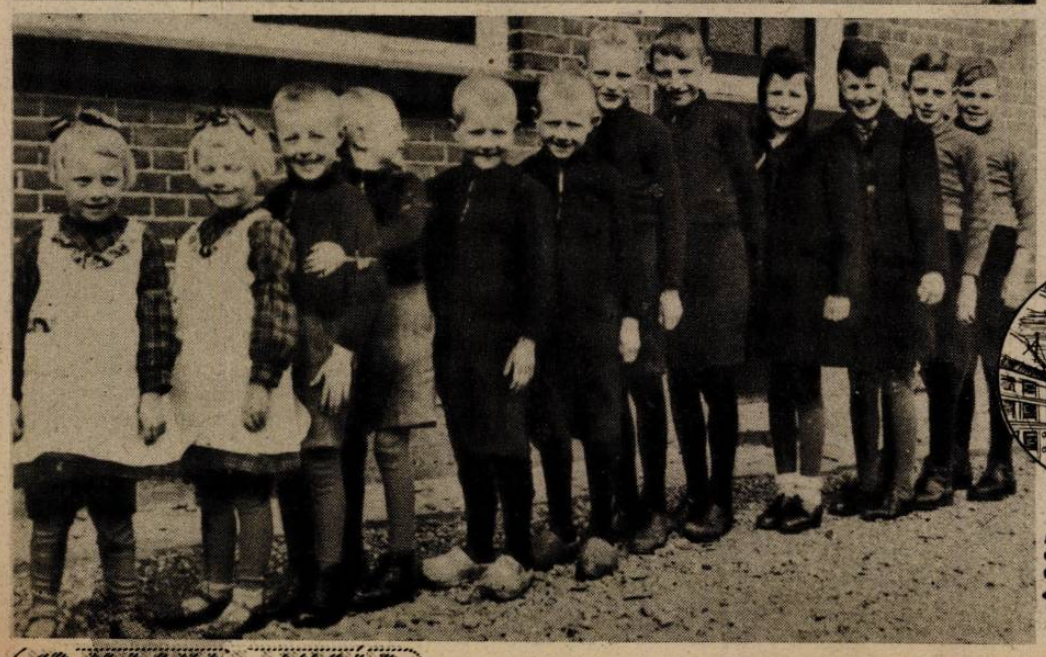

A hollandiai falu az ikrek hazája. Kilenc családból járnak iskolába ikertestvérek. Hat egymásra megszólalásig hasonlító ikerpár a fényképezőgép előtt ←

KOGA FŐTENGERNAGY, az egyesített japán flotta parancsnoka, aki a csendes-óceáni hadműveletek során egy csatában, melyet repülőgépéről személyesen irányított, hősi halált halt . . . Yamamoto főtengernaggyal együtt Koga már második parancsnoka a japán flottának, aki az első vonalban áldozza életét a birodalom győzelméért . . .

A hősi halált halt Hube vezérezredes temetésén megjelent Hitler, Göring birodalmi vezértábornagy, valamint a véderő és a párt számos előkelősége. A Führer koszorút helyezett a hadilobogóval leterített koporsóra . . .

ÚJSÁG

↑ **New York:** Sex-appeal a reklámban. »Gyűjtsd a hulladékpapírt!« — hirdeti az amerikai plakát, de a buzdításhoz óriók exotikus képeit használják fel. Ez az új világ gondolkodásának jéhasága

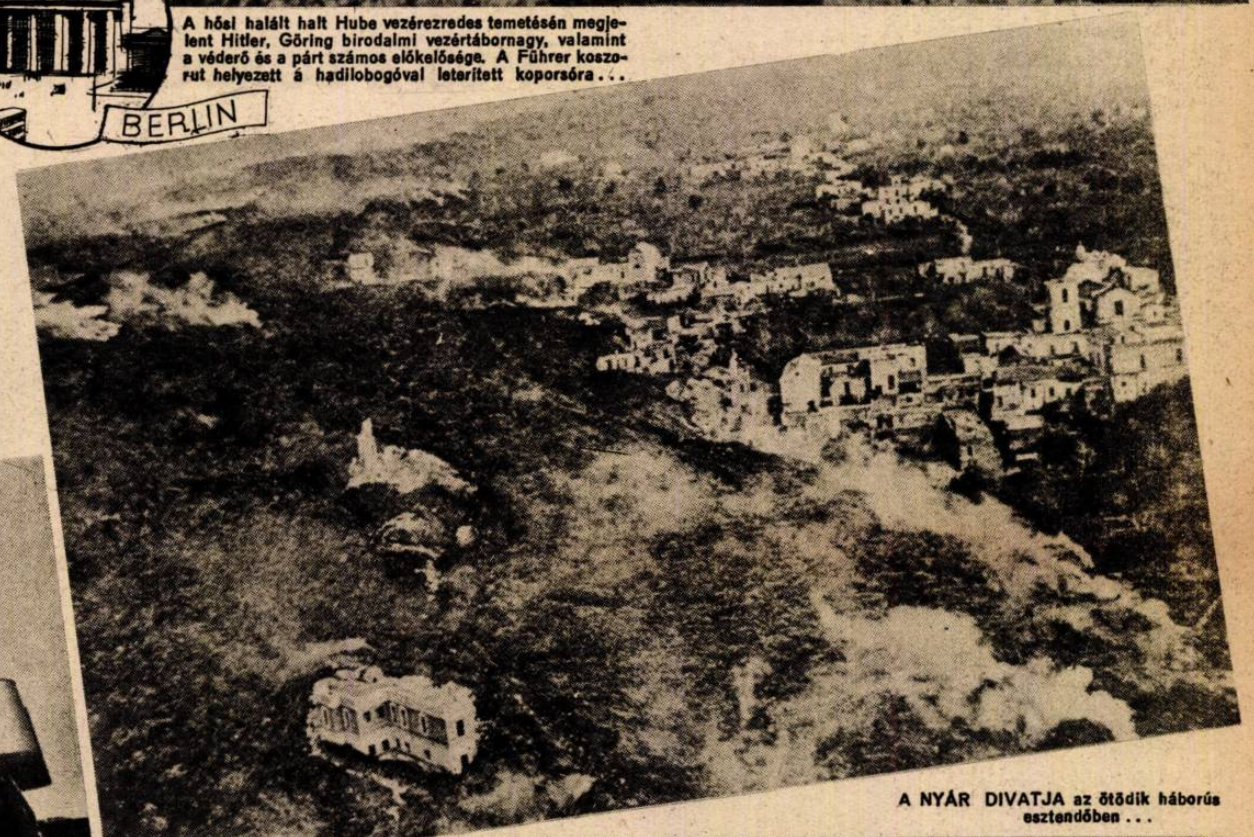

A NYÁR DIVATJA az ötödik háborús esztendőben . . .

↑ **San Sebastian:** A Vezuv oldalán épült kis városkát elpusztította a vulkán kitörése után leömlő lávafolyó . . .

Stockholm: A svéd fővárosban megnyitották a modern finn képzőművészet kiállítását. Az ünnepségen részt vett Gusztáv király is ↓

„A LÉGI BANDITÁK EGÉSZSÉGÉRE." Guzev szovjet nagykövet, dús aranyozású új diplomata egyenruhájában (baloldalt), a vele szemben álló Harris angol légügyi marsallnak kíván szerencsét s a légi banditák győzelmére üríti a vodkát. Guzev mellett Lebedev áll, az emigráns londoni kormányok mellé beosztott szovjet követ és Harlamov szovjetadmirális, a Londonban székelő szovjet katonai bizottság feje...

2272 BOLS KÉZFOGÁ ANGOL NAGY

VÖRÖS MÁJUS A LONDONI SZOVJETKÖVETSÉGEN. — POMPA,

Feodorovics Guzev, Sztalin nagy
Palace Garden gyönyörű, régi angol palo
során..." A csilláros termekben 1136
tábornokok, admirálisok, miniszterek
Ünnepel a szovjet s diplomatái vad
vendégek elé. Az aranysujtásos inas
kiáltja el az érkezők nevét. Guzev
sem. Jobb Sztalinnak, ha megbízha
diplomatái a burzsujokkal... Guzev
ráz a rengeteg vendéggel. A londo
feljegyezte a 2272 kézfogást, az
sorozat alá. De ezek a képek soh
oroszországban, mert a becsapott
amit mi, bizonyító okmányait a leg
a kétoldali hazugságnak s a kir
népek veszedelmének!

Vörös májust táncolnak Lond
mesterei a szovjetpalotában. Világ
Winston Churchill Anglia miniszte
volt, de nem vett részt a szo
dásán...

EISENHOWER MEGPIHEN egy csöndes sarokban és nyugtató dolgokról beszélget Grigg angol hadügyminiszterrel (baloldalt) és annak feleségével ↑

IGYUNK VODKÁT! Guzevné és Ellen Wilkinson az angol munkásvezérnő barátkozása. Középen egy szovjetszidó tolmácsolja a jókívánságokat... ↓

STRATÉGIA. Sir Allan Brooke, az angol vezérkar főnöke (baloldalt) Vasiliev szovjettábornoknak magyarázza, hogy miért késett két kis esztendőt az invázió... ↑

MAJD MEGLÁTJUK KEDVES MOELLER... Lord Cecil a híres angol „pacifista" (jobboldalt), a dán emigránsok vezérét Christmas Moellert biztosítja az angolszász terrorbombázók hatékonyságáról, Guzev pálmafás otthonában... ↓

EVISTA
S AZ
SZÁSZ
URAKKAL!..

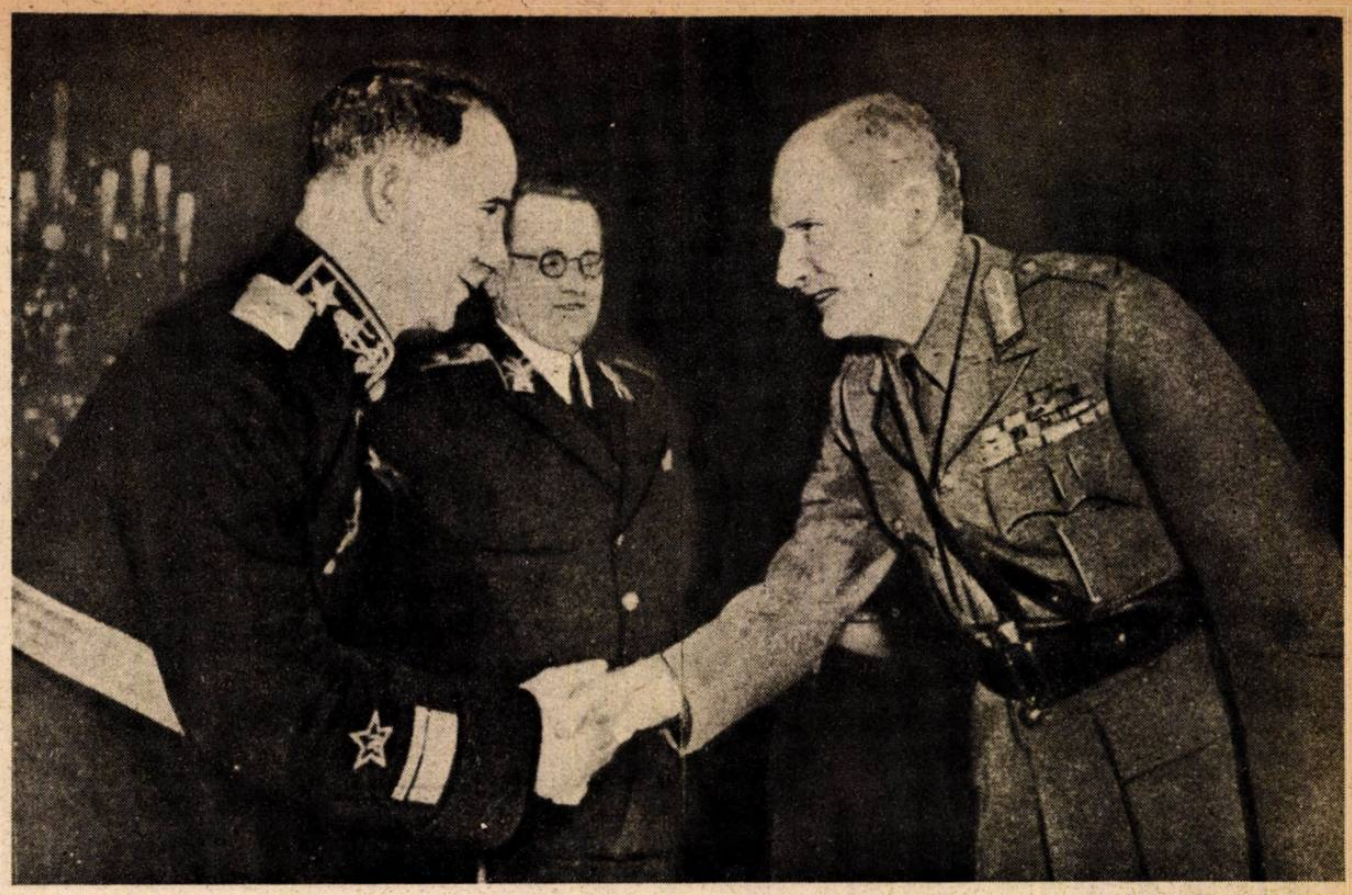

MONTGOMERY TÁBORNOK (jobboldalt) mélyen üdvözli Harlamov szovjet admirálist. A zsidó Lebedev felügyel az eseményre...

TÉNY, MOSOLY FELEDTETI EGYELŐRE A KOMMUNISTA SZÁNDÉKOKAT

(LONDONI KÉPSOROZAT)

vete székel a Kensington
ában, a híres „milliomosok
ndég nyüzsög, — lordok,
kommunista ügynökök.
túj jelmezben lépnek a
hér bottal kopog s úgy
tud angolul s a felesége
tolmács útján értekeznek
ttében s mentében kezet
lap munkatársa, boldogan
lustrated-ben közölt kép-
m jelennek meg Szovjet-
sz nép is azt látná bennük
ölcstelenebb szövetségnek,
sra szánt, szabad európai

ban a legnagyobb világcsalás
sületes dolgozói vigyázzatok!..
höke egészséges. Londonban
-követség káprázatos foga-

DWIGHT EISENHOWER amerikai tábornok, üdvözli Guzev feleségét. Beszélni nem tudnak egymással, de nagy a kölcsönös bizalom...

GUZEVNÉ a kínai követ egészségére emeli poharát. Csangkaisek őrülni fog Csungkingban...

„AZ ANGOL NYELV TUDÁSA MIATT VESZÉLYELVE...” A szovjet katonai bizottság két tagja, akik Guzev követet két oldaláról segítik az estélyen, az eszmecserék lefolytatásában. Hajnalban azután minden szót feljegyeznek Moszkva parancsára...

JAN MASARYK, a nemlétező „Csehszlovákia” külügyminisztere (jobboldalt), a cseh emigráns tábornokokat mulattatja Benes újabb egyezményének részleteivel a londoni szovjetkövetségen...

ERNEST BEVIN angol munkaügyi miniszter (szemüveggel) a szovjetfogadáson, baloldalt a londoni polgármester áll zsakettben

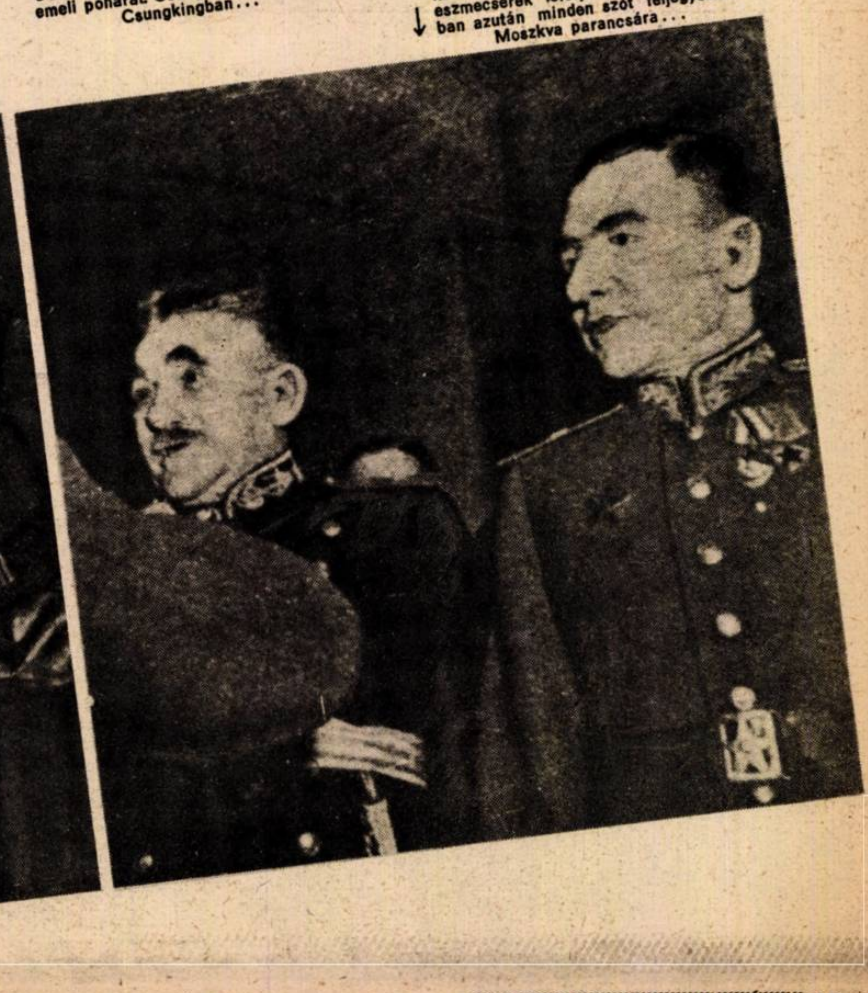

HARC A BOSNYÁK HEGYEKBEN

A balkáni tisztogató harcok megújuló lendülete az elmúlott hetekben nagy eredményeket hozott: a német csapatok és az SS-alakulatok kötelékében küzdő önkéntesek felmorzsolták Tito bolsevista bandáinak egész sorát. A gyujtogató, rabló hordák, amelyek felégették és kifosztották Dél- és Nyugatszerbia sok faluját, ismét nyugat felé próbáltak előre törni, a bosnyák hegyek felé. A mohamedán lakosság, amely gyülöli a vad és kegyetlen partizán-banditákat, elszántan szállott szembe a Tito bolsevistáival. Egész sor sokat szenvedett várost és falut szabadítottak fel a legmodernebb fegyverekkel harcoló, messzemenő stratégiai tervek szerint operáló tisztogató alakulatok s néhány hét alatt 11.224 bandita esett el ezekben a csatákban s a kétezret meghaladja a foglyok száma is... Lassan felmorzsolódnak a bandák s a lakosság megszabadul az örökös rettegéstől, melyben a kegyetlenkedő bolsevisták miatt élt...

FIATAL BOSNYÁK ÖNKÉNTES, aki a partizánok ellen harcoló SS-alakulatban sokezred magával fáradozik hazája felszabadításán

JÖN AZ UTÁNPÓTLÁS... A hegyi harcokban a motoros járművek nem lehet használni. Apró lovak és óvatos ösvérek vontatják az ágyúkat, cipelik a lőszer-rakaszokat egyik oromról a másikra. A takarmányt a völgy utánpótló raktáraiból viszik a harcosok hűséges segítőtársainak

HIDEG VAN MÉG a boszniai hegyek között, a magaslati állásokban őrködő önkéntesek rőzsetűz mellett melegszenek. A harcosok vidámak, mert a Tito-bandák mind szűkebb területre szorulnak össze, elszánt előnyomulásuk következtében ←

MINDENKI GYANUS... A méhyen lefátyolozott mohamedán asszonyt igazoltatja egy falu szélén a bosnyák önkéntes. Csak az mozoghat a bandagyanus vidéken, akinek megfelelő írása van a katonai parancsnokságtól →

BOSZNIA MUZULMÁNJAI engesztelhetetlen gyűlölettel üldözik a Szerbiából betört bolsevista bandákat. A modern fegyvereket épp olyan jól kezelik, mint valaha apáik az ezüsttel kivert agyu, hosszú, előltöltő puskát

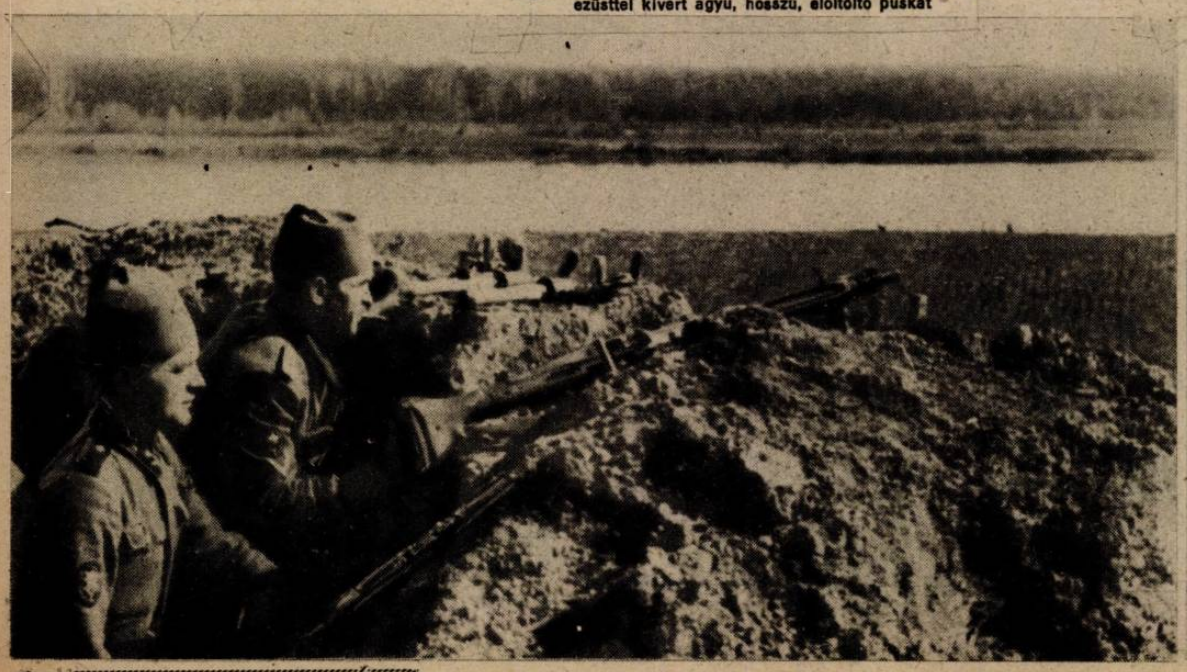

LÉGELHÁRITÓ ÁGYÚ PONTOSAN CÉLZOTT GRÁNÁTJAI sorozatos tűzcsapásokkal verik végig a Tito-banda állásait egy hegyi falu szélén ↓

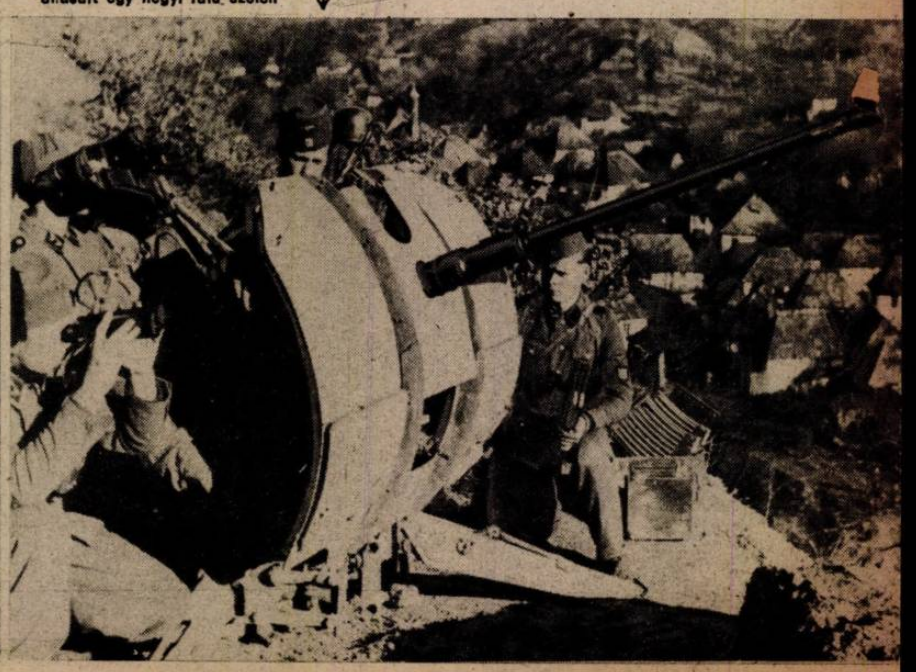

GUSTAV KIRÁLYI HERCEG Cederschiöld tábornok, városparancsnok és a hadügyminiszter társaságában nézte végig a stockholmi gyakorlatot

SVÉDORSZÁG
felkészül a komoly eshetőségekre

Százötven esztendő óta élvezi Svédország az építő béke boldog nyugalmát, másfél évszázada nem kellett egyetlen svéd férfinek se fegyvert ragadnia az ország megvédelmezésére... A második világháború fenyegető tűzvészének fénye azonban ott lobog már a skandináviai nép egének látóhatárán is és senki se tudja kiszámitani, mit hoz a jövő. A svéd kormány minden komoly eshetőségre felkészül s a tegnap még gondtalan királyság hadereje a modern háború valamennyi fegyverével gyakorolja a totális küzdelem fordulatait. Stockholm hétszázéves belvárosában harckocsik robognak, mesterséges ködben csapatok vívnak utcai harcokat s a lakosság ezekből a gyakorlatokból kap halvány képet a roppant küzdelemről, amelyet Európa nemzetei ötödik esztendeje vívnak a kontinens szabadságáért...

A 700 ÉVES BELVÁROS öreg házai közt drótakadályokat épít a nagyszabású gyakorlaton résztvevő gyalogság

MENTŐOSZTAGOK GYAKOROLJÁK a romok alól való mentés nehéz munkáját... Ezek az alakulatok már az angolszász terrortámadások tapasztalatait értékesítve készülnek fel minden eshetőségre

UTCAI HARCOT gyakorol egy esetleges invázió elhárítására kiképzett hadtest, a svéd főváros egyik külső negyedében

MESTERSÉGES KÖDBEN nyomul előre egy harckocsi Stockholm villanegyedében

SZEMLE A HADILÉTSZÁMRA EMELT stockholmi helyőrség csapatai fölött, a királyi palota előtt

Találkozó főhadi

(A MAGYAR FUTÁR EREDETI KÉPRIPORTJA HITLER

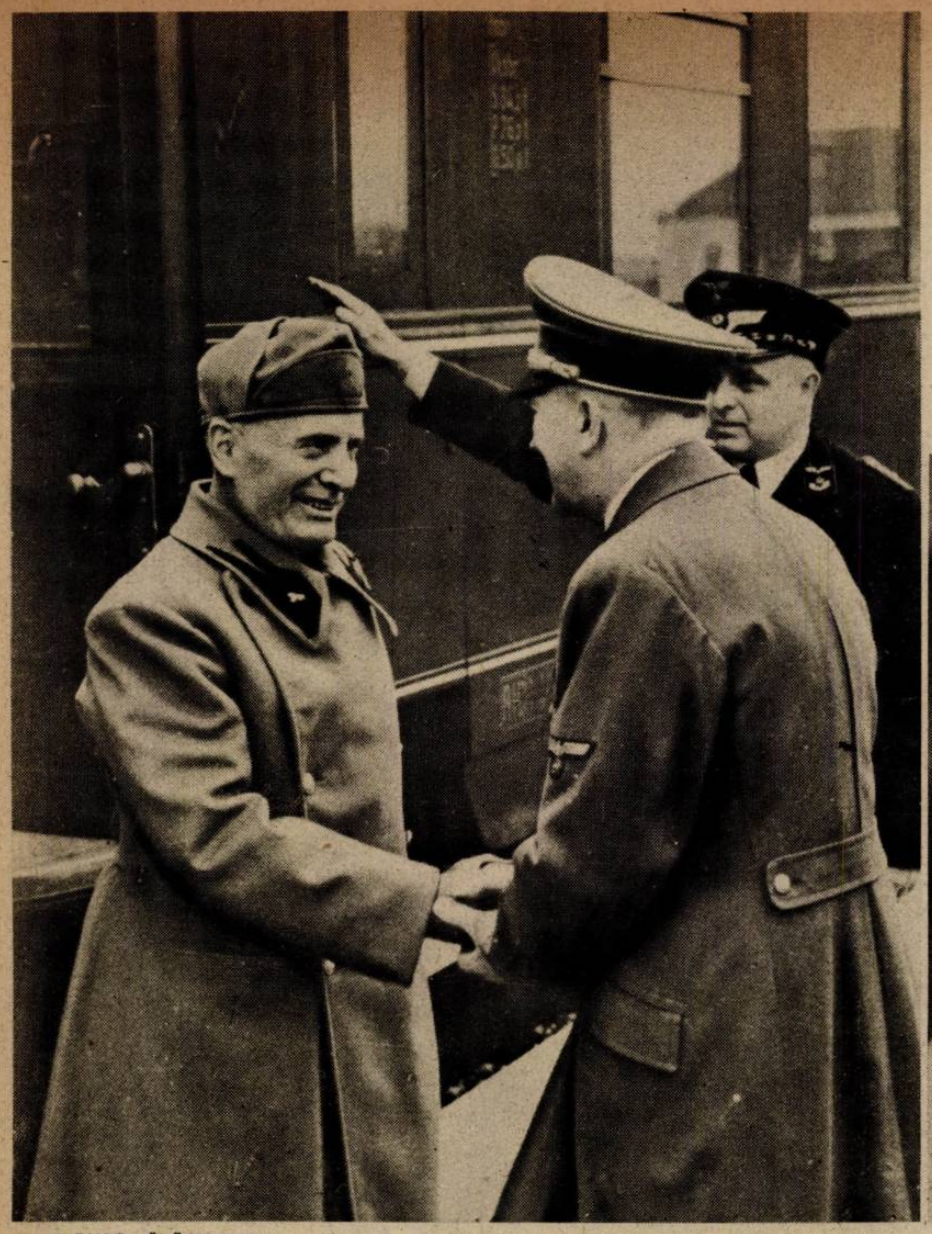

A DUCE KÜLÖNVONATA megérkezik a vezéri főhadiszállásra... Hitler szívélyesen köszönti vendégét

KEITEL VEZÉRTÁBORNAGY és Graziani marsall megbeszélése párhuzamosan folyt a Hitler-Mussolini tanácskozásával, az olasz föld felszabadításáért folyó közös küzdelemről

AZ ÚJ FASISZTA HADERŐ TISZTJEI KÖZÖTT... A Duce különös szeretettel üdvözöl egy sebesültet, aki tovább teljesíti kötelességét az arcvonalon...

Április 28-án Hitler vezéri főhadiszállásán látogatást tett Mussolini, hogy a nagy döntések küszöbén, a régi barátság szellemében megbeszéljék mindazokat a katonai, politikai és gazdasági kérdéseket, amelyek közösen érdeklik a köztársasági fasiszta Olaszországot és szövetségesét, a német birodalmat. A fegyveres bajtársiasság és hűség szellemében folyt le a találkozó és a tárgyalásokon

RICHTHOFEN VEZÉRTÁBORNAGY és Graziani meleg kézszorítással üdvözlik egymást

A BECSÜLET KATONÁI... A Duce a köztársasági fasiszta haderő egyik hadosztályánál. A kitűnően felszerelt és kiképzett csapatok elszántan készülnek a harcra, jóvátenni Badoglio árulását, amelyet az olasz nép ellen elkövetett...

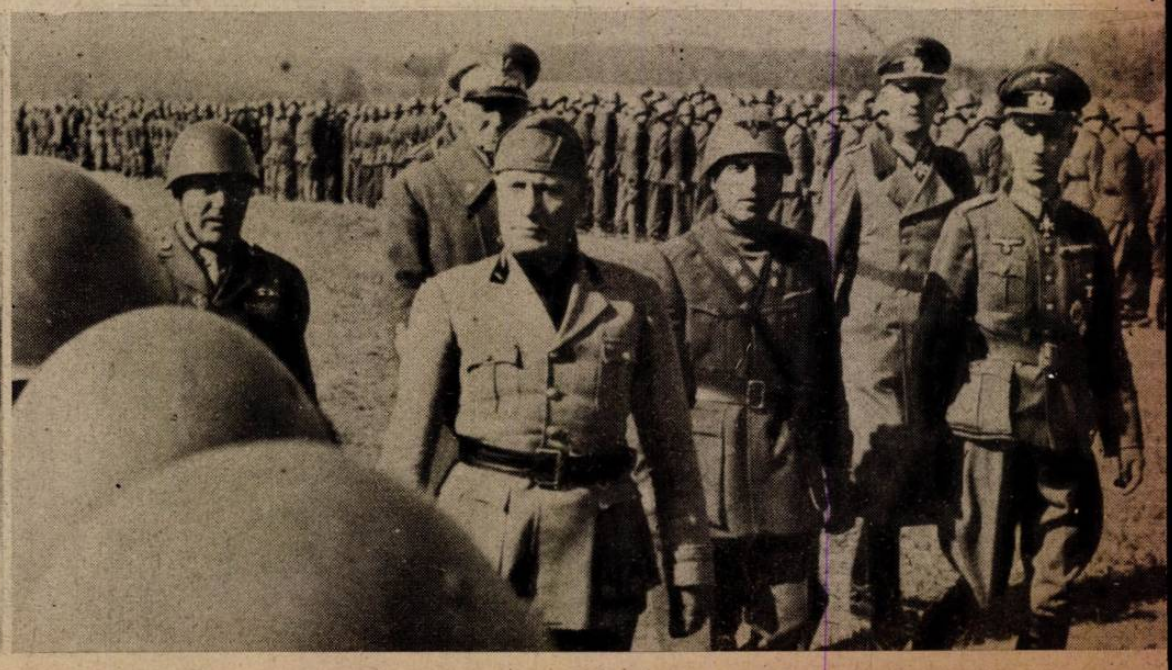

A vezéri főhadiszálláson

ÉS MUSSOLINI LEGUTÓBBI TALÁLKOZÁSÁRÓL)

A KATONAI SZEMLE ELŐTT a Führer fogadja Graziani tábornagy üdvözlését

A DUCE ÜDVÖZLI a vezéri főhadiszálláson Ribbentrop külügyminisztert

az a meleg, bizalmas légkör uralkodott, amely mindig jellemzője volt Hitler és a Duce barátságának. A két nemzet közös érdekei, azonos céljai világosan jelölik ki az utat, amelyen a győzelem felé haladni kell és Mussolini Olaszországa becsülettel hozza meg áldozatait a közös ügyért: ebben foglalták össze a találkozó eredményét...

A GYAKORLÓTÉREN Mussolini az új olasz hadsereg korszerű fegyvereit szemlélte meg, a csapatok felvonulása után

BESZÉL A DUCE... A katonai szemle után a fasiszta Olaszország vezére szózatot intézett a köztársasági csapatokhoz, a helytállás és hűség törvényéről →

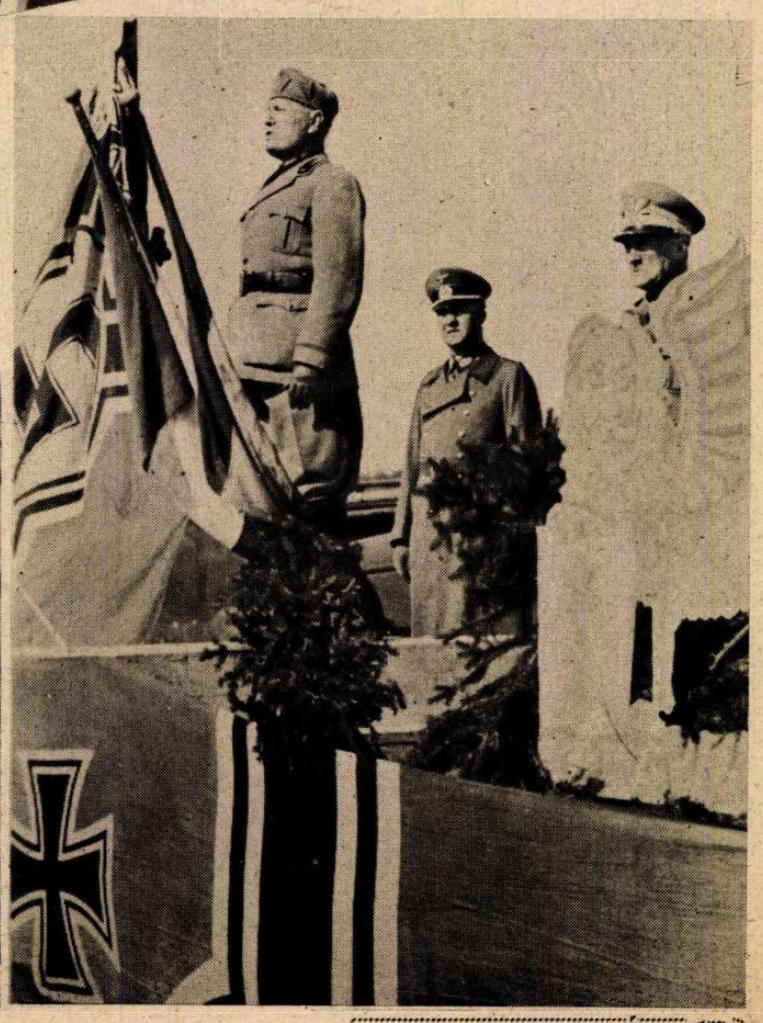

A DUCE KATONÁI KÖZÖTT... Rajongó szeretettel vették körül Mussolinit az újjáteremtett haderő harcrakész csapatai

EGY »TIGRIS« NYOMÁBAN... Bolsevista ütegállás, amelyen keresztülgázoltak a német harckocsik. A páncéltörők és kiszolgáló legénységük elpusztultak a Tigrisek rohama alatt...

HARDER KAPITÁNY, a vaskereszt lovagja, aki ötvenedik légi győzelme után, úgy semmisített meg az olaszországi arcvonalon egy négymotoros amerikai bombázót, hogy nekirohant vadászgépével. A vakmerő cselekedet után ejtőernyővel szerencsésen földet ért Harder kapitány...

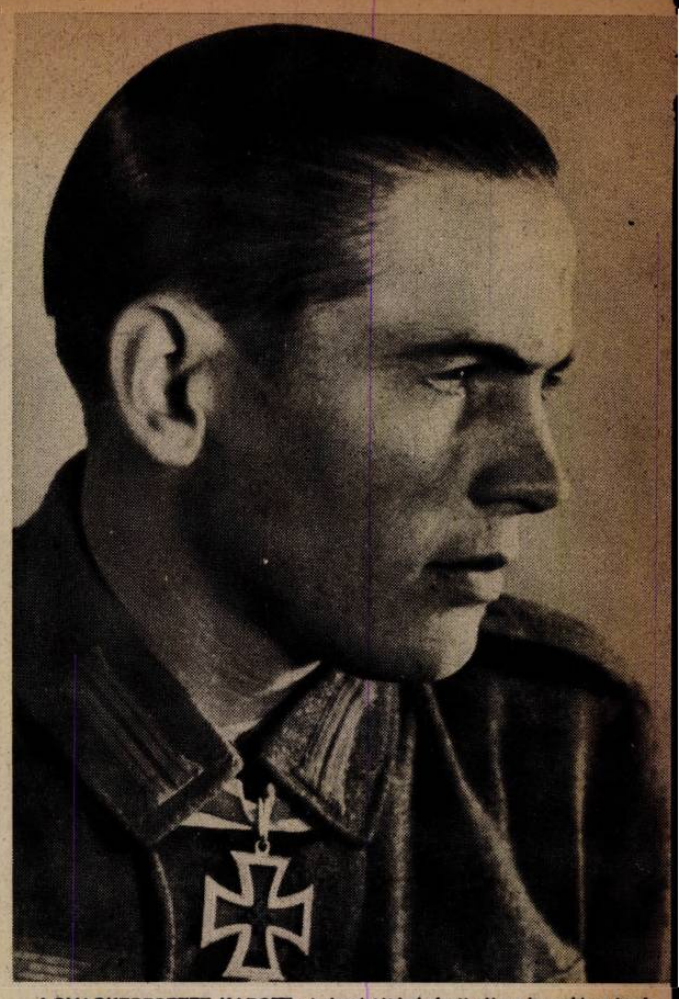

LOVAGKERESZTET KAPOTT a bolsevistákkal vívott súlyos harcokban tanúsított halálmegvető bátorságáért Zastrov őrvezető, egy utász-zászlóalj lángszórósa, aki egymaga semmisített meg a Dnyeszter nyugati partján egy ellenséges hídfőállást

HADIJELENTÉSEK,

Az inváziót *beszélnek* szakadatlanul Angliában és Amerikában, de hogy Európa megtámadására csakugyan készülnek, hogy az atlanti parton várható a demokráciák kezdeményezése, azt még mindig csupán az őrjöngően felfokozott légi offenziva mutatja. A legvéresebb veszteségek se fékezik a rohamokat, pedig az utóbbi héten az elpusztult négymotoros bombázók száma csaknem akkora volt már, mint korábban egy-egy hónap mérlege. A közlekedési hálózat, s a német hadiipar lenne célpontja a nap-nap után bevetett kötelékeknek, de alighanem rossz a londoni számítás... A repülőgépgyártás, az új fegyverek, s a meglepetések, amelyek a kontinensre lépő inváziós erőket fogadják, nem olyan könnyen hozzáférhető helyen vannak már! Csak a drága idő múlik s a halogatott döntés miatt egyre idegessebbé válik az angolszász világ közvéleménye. Nem hisz a sikerben az a tömeg, amely kénytelen látni vezetőinek kétségeit, habozását s a züllő hit néha nagyobb tragédiák okozója, mint egy vereség... *A dolgozó arcvonal vállat ránt a hadiérdekek emlegetésére és az angliai munkások sztrájkja, Bevin munka-miniszter beismerése szerint, egy cseppet sz kedvezett az európai „elözönlés" ügyének.* Hiányzik az egység, a célok világos felismerése s a meggyőződés, hogy érdemes a szociális nyomorúságban is megfeszíteni a végső erőket. Ezért nem futottak ki a szigetország kikötőiből máig se az inváziós flotta hajói. Előbb tárgyalni kell a makacskodó bányászokkal, a gyárak és műhelyek népével, megmagyarázni nekik, hogy mi a kötelességük a demokráciával szemben s közben fogynak a drága gépek, a még drágább, kiképzett pilóták, akikre pedig mulhatatlan szükségük lenne Eisenhooweréknek a döntő pillanatban...

Csak Sztalin váltotta be a közös tervek reá vonatkozó megállapodását: az alsó Dnyeszter térségében hozzáfogott összegyüjtött tartalékaival a nagy tavaszi offenzivához. A felderítő repülőgépek megállapítása szerint az orosz pusztaságon át új csapatok vonultak fel, s az első rohamok ereje valóban azt mutatta, hogy keleten is kemény csaták napjai virradnak fel. A lendület azonban hirtelen megtorpant, s bár Pascani körül, keskeny szakaszon zárt kötelékekben kergetik előre a csoportparancsnokok a bolsevista páncélosok százait, hogy áttörjék a

PÁNCÉLOS FELVONULÁST szórnak szét a német páncélvadász légi ezredek és rombolók a tarnopoli térségben. A T 34-esek menekülni próbálnak, de — hiába! Egymásután robbanak és gyúlnak ki a nehézkes acélszörnyek a támadás alatt...

KÉNYSZERLESZÁLLÁS UTÁN... Az egyik Égei-tengeri támaszpont ellen repülőtámadást intéztek az amerikaiak. A rohamot visszaverte a földi és légi elhárítás és több gép lezuhant a szigetre. A sebesült ejtőernyősöket német gránátosok szedték össze és vitték a kötözőhelyre

A SZEVASZTOPOLI TÉRSÉGBEN, ahol bolsevisták sűrű támadásokkal igyekeznek áttörni a német védelmet, ilyen árkokban vigyáznak az előretolt őrsök a főellenállási vonal előtt

ROHAMÁLLÁS A KELETI ARCVONALON. A keményen küzdő gránátosok új rohamra gyülekeznek a mély árokban

JU 87-ES CSATAREPÜLŐ, a német légierő büszkesége. Nagyhatású fegyverei: a nehéz géppuskák és páncéltörő ágyú alkalmassá teszik a földi páncélos csatákba való eredményes beavatkozásra is. Pontos célzását a zuhanó repülés biztosítja az új stukának

CSATÁK ÉS ÚJ FORDULATOK

német védővonalakat, mégis azt kell megállapítani, hogy *moszkvai parancsra lefékezték a nagy vállalkozást... A szovjet nem hajlandó már egyedül harcolni és Sztalin üzenete Anglia felé nyers világossággal mondja meg, hogy az invázió halogatását semmiféle ürügyön nem fogadják el többé!*

A türelmetlenség

teljesen érthető. hiszen a dolgok alakulása azt mutatja, hogy keserves áldozatba kerül minden vállalkozás a szovjet számára s a nagy reménységek egymás után hervadnak el... A szerethi csata eddig csak kudarcot hozott, s az eredeti cél helyett, hogy a déli német hadsereget elvágják, *már megelégednének egy kis arcvonalkiigazítással is, hogy később majd megkíséreljék a támadást, kedvezőbb helyzetből, Románia belső területe ellen és a Keleti Kárpátok felé.* Nem az ember és anyaghiány állította le itt a támadást, hiszen pontos megállapítások szerint az egész ukrajnai harmadik hadsereget összpontosították a Szereth-vonalra, a félbehagyott offenziva a szövetségesek kulisszák mögötti dulakodásával magyarázható inkább.

Akármint van a helyzet, egy kétségtelen tény: az elhárító akarat és erő keményen szegül szembe mindenütt az ellenség kisérleteivel s *a keleti csatában különös mértékkel tűnik ki máris a magyar honvédség elhasználatlan ereje. A német hadijelentések mutatnak rá erre a tényre, amelyet különben az elért eredmények érvei támasztanak alá kétségbevonhatatlanul. Katonai erőnk nagy tényezőjévé vált a keleti arcvonalnak s ezt értékeli is a szövetséges hadvezetőség.* A honvéd tudja, hogy miért harcol... Nem a számbeli fölény a döntő és végső summázó tényező, hanem a küzdő öntudata és harcászati magasabbrendűsége, amely egy pillanatig se mutatkozott a másik oldalon mostanáig...

Ezért nincs változás a keleti arcvonalon, s ezért hallgatta agyon a szovjet-hadvezetőség a Jassy térségében indított, de csúfos kudarccal végződött támadását is, pedig általában mindig ki szokta használni propagandája az ilyen kezdeményezéseket. Az angolszászok csak a csata harmadik napján értesültek, hogy itt egyáltalán történt valami s abban sincsen sok örömük.

Csak a politikai offenzívát nem hagyta abba Moszkva, s ezt a támadást szívósan folytatja ma is, — szövetségeseinek érdekei ellen, Olaszországban, a Balkánon, a Közelkeleten és újabban már Csungking-Kínában is... Váratlanul a Kremlbe rendelték a délolaszországi kommunisták vezetőjét, s ezt aligha lehet másként értelmezni, mint hogy Sztalin az utolsó sakkhúzásra készül ennek a területnek végső bolsevizálása körül! A Tito-Mihajlovics ellentét zűrzavara is arra lesz csak jó, hogy a tétovázó angolszászok háta mögött a balkáni térségben szintén magához ragadja a szovjet a kezdeményezést s kiszorítsa végkép a demokráciák befolyását...

Délen

a helyzet semmit se változott. Az olaszországi arcvonal lassan morzsoló, de könyörtelen következetességű német taktikája már *több vérbe és anyagba került az angolszászoknak, mintha milliós hadsereget dobtak volna itt küzdelembe és a minden áron való döntést igyekeztek volna kicsikarni...* Cassino és Nettuno, meg a keskeny anziói hídfő nyeli, fogyasztja az embert és fegyvert anélkül, hogy egy lépést is előre haladhatnának az angol-amerikai inváziós csapatok. *Lassan értelmetlenné válik ennek a frontnak a tartása s talán egyetlen reális tényező a foggiai repülőtér birtoklása, mert ennek révén válik megközelíthetővé az angolszászok számára minden középeurópai célpont.* Kétséges azonban, hogy még ez is megéri-e az egymásután kivérző hadosztályokat, a pusztuló gépi anyagot és főként a hajóteret, amelyből az utánpótlás kényszerű szüksége miatt minden héten fel kell áldozni a német búvárhajóknak és harci gépek bombáinak, vagy a messzehordó ágyúknak harminc-negyvenezer tonnát...

Az elmúlott héten *kereken nyolcvanezer tonnát kitevő hajótér pusztult el egyedül a Földközi-tengeren abból a flottából, amely az olasz félszigeten harcoló csapatokat látja el hadianyaggal és emberi utánpótlással,* de a veszteségben nincs benne az a tizenkilenc romboló, amely a kíséretből elsüllyedt a német repülők bombatelitalálata következtében...

A katonai szakértők *számítása szerint legalább tizenöt hadosztály vérzett ki teljesen angolszász részről a cassinói és nettunói harcokban,* az elvesztett hadianyagból pedig majdnem kétszerennyi harci erőt lehetett volna felszerelni... *Hol van a „katonai séta", amiről Londonban és Washingtonban álmodoztak, Európa lágy alsó testén keresztül az Alpokig!*

Keleten

a japán kezdeményezés szívósan, lépésről-lépésre, a természeti erők elháríthatatlan következetességével halad céljai felé. A burmai határon megkezdett offenzíva sikerei aggasztják a távolkeleti főparancsnokságot, amely úgy látszik, nem hitt egy erőteljes támadásban. A londoni katonai szakértők magyarázkodnak és a főhadiszállás Ceylon szigetére való átköltözését úgy igyekeznek feltüntetni, mintha az egy inváziós visszacsapás első lépése volna... Az angol főparancsnokság, — mondják, — azzal akarja kivédeni a japán rohamot India szíve ellen, hogy partraszállást készít elő valahol, talán Burmában, vagy a Malakka-félszigeten s hátbakapja a japánokat... Ismerve az angol „inváziós készséget" és a meglepő hadműveletek iránt való szeretetet, talán még a szigetország leggyengébb koca-stratégája is fejet csóvál ezen a magyarázaton...

GÉPPUSKA BIZTOSÍTJA a gyalogság előretörését az amerikaiak főállásai felé. A mocsaras területen csodákat művel a német katonai találékonyság és a meglepett angolszászok gyakran csak akkor fedezik fel a támadást, mikor közvetlen közelből rájuk zúdul a kézigránát és géppiegyvertűz

AMERIKAI FOGLYOKAT KISÉRNEK a nettunoi hídfő körül vivott súlyos harcok után a gyűjtőtáborba a német gránátosok

Menekülés a halálból

(A Magyar Futár riportja.)

Ez a megrendítő képriport egy kisvárosban készült, amelyet az angolszász légierő bombaszőnyeggel terített be... Az összeomlott kis házak pincéiben százan és százan várták a halált, vagy a csodálatos menekülést,—tudva, hogy a tökéletesen kiképzett és villámgyorsan dolgozó segélyosztagok mindent megtesznek értük, ha idejében felfedezik szerencsétlenségüket. A mentés megfeszített munkája eredménnyel járt: a pincébe szorult asszonyok és gyermekek élve kerültek elő a romok alól. A magyar kisember, aki ezekben a napokban hasonló embertelen támadások során veszítette el hajlékát és mentette meg puszta életét, testvéri részvéttel nézi az azonos sorsra jutott német dolgozók szenvedésének bizonyságait, azzal a hittel, hogy ennyi megpróbáltatásra el kell jönnie egyszer a boldog elégtétel napjának is...

EGY ROMBOLÓBOMBA TELITALÁLTA A KIS HÁZAT. A mentőosztagok a támadás után nyomban megkezdik a romok eltakarítását, hogy a pincébe betemetett asszonyokat és gyermekeket élve kiszabadítsák ... A kopogtatásra válasz érkezett: élnek!

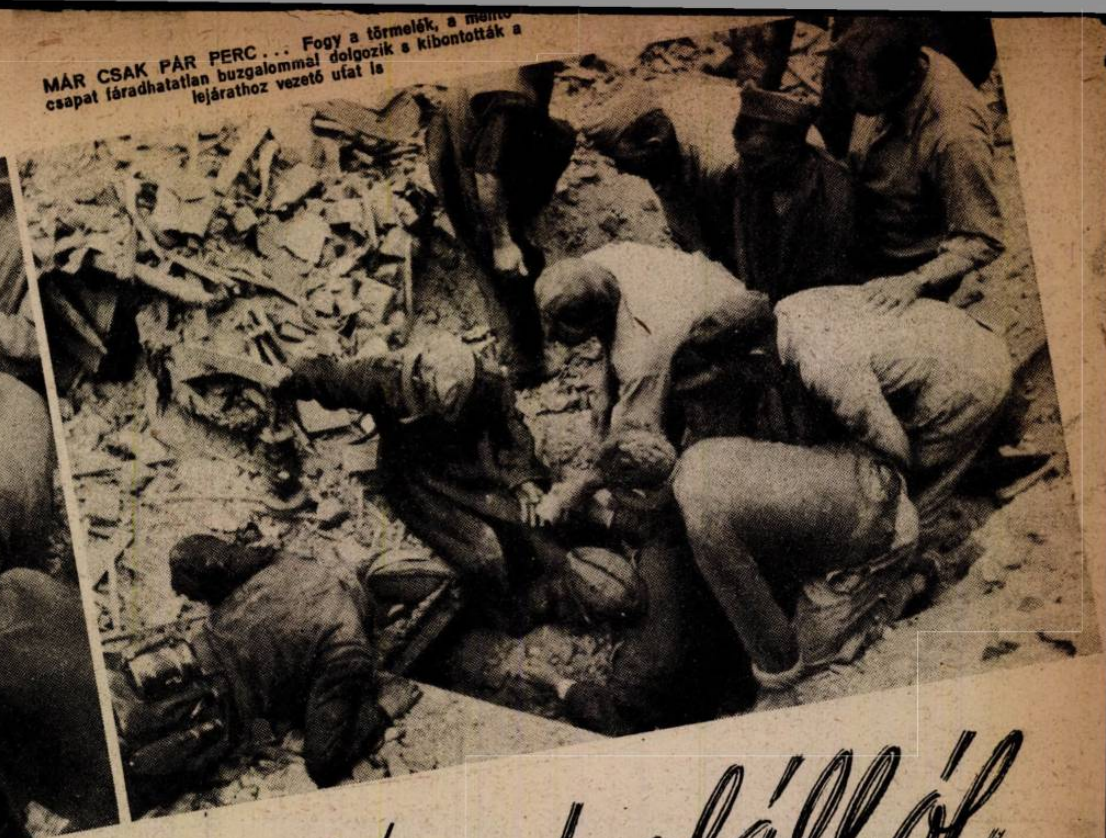

MÁR CSAK PÁR PERC... Fogy a törmelék, a mentő-csapat fáradhatatlan buzgalommal dolgozik a kibontották a lejárathoz vezető utat is

LEVEGŐT AZ ELTEMETETTEKNEK! A szűk és bizonyára beomlott pincében egyre fogy a levegő. Oxigénpalackból kapnak pótlást, még az utolsó méter követ és földet is eltakarítják fejük fölül

EGY ÖREG ASSZONY AZ ELSŐ MEGMENEKÜLT... Újjongó örömmel segítik ki a halálos veszedelemből: nem dolgoztak hiába!

AZ ÁTÉLT BORZALMAK KIFEJEZÉSE LÁTSZIK AZ ARCOKON... A félájult asszonyokat magukhoz térítik s a helyszínen adnak nekik erősítőt. Vigasztaló szeretet hajlik feléjük: a megmenekült szomszédoké és a segélycsapatok embereié, akik elvégezvén kötelességüket itt, — tovább sietnek oda, ahol még szükség lehet rájuk

LASSAN VISSZATÉR AZ ÉLET a rettegő szivekbe s a hajléktalanná vált, de a halálból megmenekülteket gondjaiba veszi a közösség összetartó, emberi szeretete. Mindenki kész segítséget nyújtani, mert a győzelem csak a legtökéletesebb összetartásból születhetik meg, ezt tudja minden német férfi, asszony és gyermek! →

ZÁRÓBESZÉD:

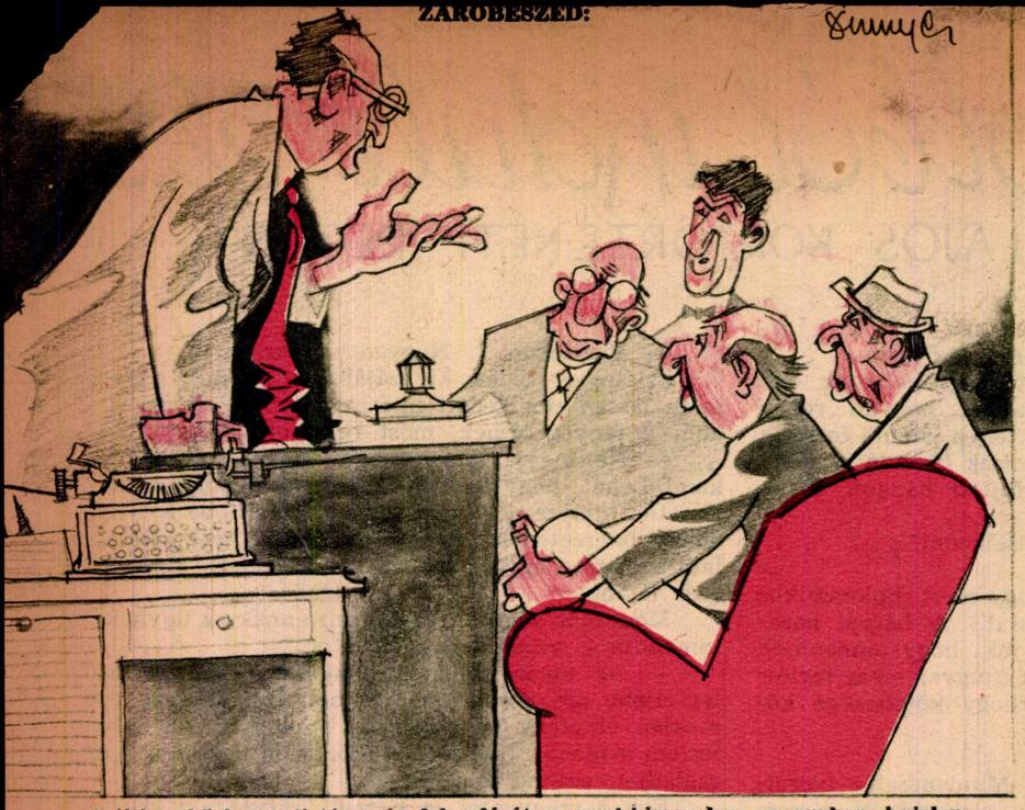

A titkos közkereseti társaság feloszlását ezennel kimondom s egyben bejelentem, hogy aladárjaink a tőkével és a haszonrészesedéssel együtt megszöktek...

CSAJKÁS ZSIDÓK ALKONYA.

— Még ez is! Úgy látszik, minket már csak szemmel tartanak!

A FÜRDŐ TILALOM:

— Azért most már kiegyeznek a kormánnyal, hogy ez legyen az utolsó rendelet a zsidókérdésben...

ÖNÁLLÓ TÖPRENGÉS:

...Egyszer már átkeltünk rajta száraz lábbal, — de most ki garantálja, hogy ide jön a Vörös-tenger?...

ZSIDÓ MEGÁLLAPÍTÁS.

— Mégis csak jobb az angoloknak! Nálunk betiltották a lipótvárosi Kaszinó-t is, ők meg Olaszországban hónapok óta csak Cassinóznak...

KISEBB BILLENÉS
avagy

AZ ANGOLSZÁSZ-SZOVJET ERŐK EGYENSÚLYA...

LÓVERSENYEN.
— Itt is elgaloppíroztuk magunkat...

A KENGYELTARTÓK...

ZSIDÓKÖNYVEK BETILTÁSA UTÁN

E. R. — Zsenikém engem csak az vigasztal, hogy a könyveim nem kerülnek zúzdába!

V. Zs. — Hanem?

E. R. — Átadják a zsidókutató-intézetnek.

A KIS ÁRTATLAN.

Bernát: Örök emlékül az együtt töltött szép időkre, válassz egy szép könyvet, kedvenc íróim műveiből.

Aladár: Bernát, te tilos dologra akarsz engem rábeszélni!...

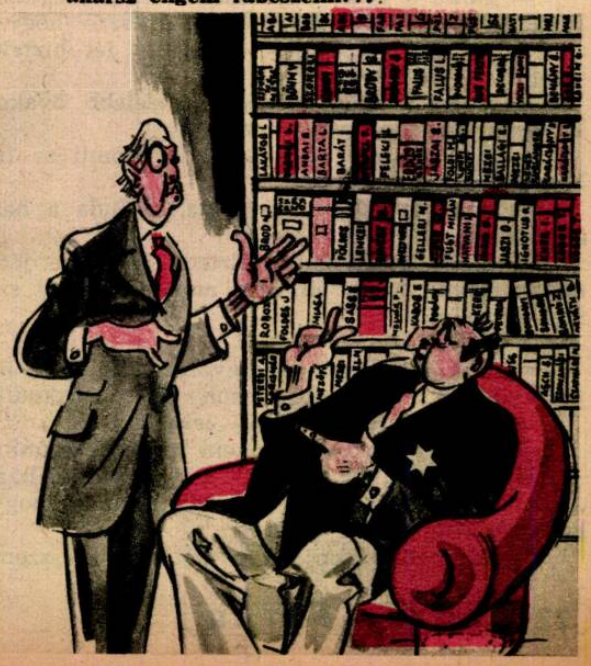

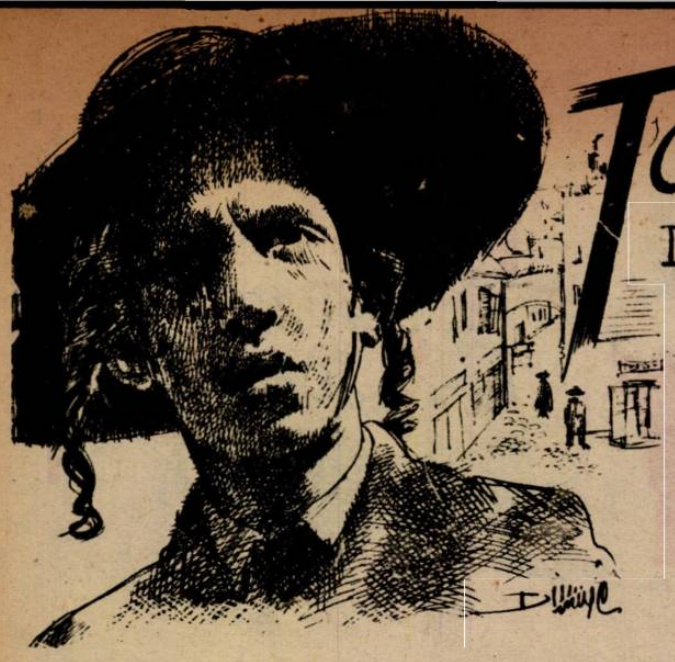

Tarnopolból indult el...

DÖVÉNYI NAGY LAJOS KORTÖRTÉNETI REGÉNYE

(90.)

A fékek csikorogva fogták vissza a kocsit, mely a lendülettől még így is ugrott egyet.

A terraszon szőkén, karcsún, kíváncsi arccal, megjelent Éva, s ő kinyitva az ajtót, mintha személyes érdeme lenne mindaz, aminek a következő percekben történnie kell, mosolyogva, ragyogó arccal lépett eléje:

— Vendéget hoztam, — mondta, — sohase találná ki, kicsodát...

Teátrális mozdulattal mutatott az ülés felé, melyből éppen most kapaszkodott ki a messzire szakadt és elveszettnek hitt fiú.

Éva rámeredt az ismerős arcra, s hirtelen nem tudta: valóság-e, amit lát, vagy káprázat játszik vele. Ó, mennyire megváltoztak a kedves vonások . . . A száj körül keserű árok, a gyermekesen síma bőr megráncosodott, a szemek derűs, fénylő tekintete is eltünt, de azért ugyanaz az ábrázat volt ez, amit annyiszor maga elé idézett gondolatban s amelyet annyit fürkészett régi, fakulni kezdő fényképeken.

Juda félreállott, s nézte: hogyan omlanak egymás karjába, mint rázza a leány vállát az elszabadult öröm zokogása. Igen... Ez így jó! Legyenek csak meghatottak, gyöngédek, kedvesek, merüljenek bele az emlékek langyos vizébe, beszélgessenek majd gyermekkorukról, s ne essék szó a közelmult megpróbáltatásairól, fájdalmairól. Jó időnek kell elmulnia, míg annyira jutnak majd, hogy hétköznapi dolgokról is kedvük lesz diskurálni. Most még lelkendeznek, örülnek egymásnak, mint a gyermek a játékszernek, s talán az ő jelenléte is használ...

Marusja nem mert közelebb jönni. Tágranyitott szemekkel bámulta a jelenetet, s megragadva fia kezét, odahúzódott a tornác oszlopa mellé. Fogalma se volt róla, mi történik, miért sír a kisasszony, s ki az az idegen ember, akinek vállára hajtja a fejét. Ő inkább az urat nézte, a fekete, sovány férfit, egy soha el nem múló gyűlölet érzésével a szívében. Megint itt van... Ki tudja, mit akar? Jót sohase hozott ebbe a házba, hiszen jövetelét mindig sírás előzte meg, s amikor távozott, még napokig úgy járt-kelt mindenki, mintha attól tartana: figyelő szeme az ablakon keresztül, a kulcslyukon, vagy tán még a falon is áthatoló tekintettel nézi cselekedeteiket. Igen, féltek Brandstein úrtól, — ő már csak így nevezte magában, bármily nagy úr is lett belőle azóta, — csak ő volt az, akiben a félelem fölött a gyűlölet uralkodott el.

— Menjünk beljebb, — lépett a testvérekhez Juda. — Lehetőleg úgy, hogy senki se lásson bennünket. A méltóságos asszonyt elő kell készíteni a találkozásra.

Éva ráemelte könnyes szemét:

— Persze, persze, — szipogta, — igaza van. Szegény mamának megárthatna a hirtelen öröm. Ő, hogy megöregedett, mennyire gyönge és beteg . . . — sírta el magát megint.

— Jól van, drágám... Majd elbujtattok engem...

— Talán a kasznárházban... — készségeskedett Juda. — Remélem, nem vette még észre, hogy nem egyedül jöttem. Marusja! — emelte fel hirtelen a hangját. — Ide gyere...

A cseléd néhány lépéssel közelebb óvakodott, szorosan fogva a kisfiú kezét.

— No, tán megnémultál? Köszönni se tudsz? Micsoda dolog ez!

— Jónapot... — mormogta, s Juda a hangjában megérezte az utálatot.

— Nem láttál senkit. Érted? Senki se jött ide rajtam kívül, amíg én nem mondom, hogy szabad róla beszélni.

— Igen.

— Hát akkor menjünk gyorsan. Talán beülnénk a kocsiba. A méltóságos asszony hol tartózkodik?

— A szobájában van, — lehelte Éva.

— Helyes, akkor még nem tud érkezésünkről.

Gyors léptekkel haladtak át az udvaron hárman, a vendéget betuszkolták az irodába, azzal, hogy várakozzék, amíg érte jönnek.

— Mi pedig menjünk a méltóságos asszonyhoz, készítsük elő az örömhírre, — mondta Juda.

Éva vonakodva követte. Némán haladtak egy darabig, mindketten azt hallgatták, hogyan ropog talpuk alatt a kavics. Feszülten, teljes értelmi és idegi készenlétben állottak, várva a másik támadását. Juda meg akarta előzni a lányt, s fojtott hangon, hirtelen megszólalt:

— Remélem, okosan fog viselkedni? . . .

— Én?

— Igen. Semmi értelme, hogy most diplomatikus diskurzust folytassunk egymással. A bátyja hazajött. Talán magának eszébe jut, hogy elmondjon neki bizonyos dolgokat, amelyek ugyan nem tartoznak reá, de maga úgy hiszi, hogy kötelessége közölni vele. Nem tanácsolom.

— Mi ez? Fenyegetés?

— Vegye, aminek akarja. Mindenesetre szeretném, ha higgadtan, értelmesen viselkednék, s nem okozna kellemetlenséget önmagának se, neki se. Maga sokkal jobban ismeri az itthoni viszonyokat, mint ő. Remélem, tudja, hogy semmiféle állása, foglalkozása nincsen, s reménye se nyilik rá, hogy egzisztenciát teremtsen magának? Ha valami meggondolatlan csacsiságot cselekednék maga, olyan helyzetbe hozhatná őt, ami mindhármuk számára tragikus. Ő büszke férfi, s azt hiszi, kötelessége úgy viselkednie, mint valami római jellemnek. Legelső dolga az lenne, hogy magukat elviszi innen. Hová? Mit gondol, hová?

Hallgatott kissé, mint egy időt adva a lánynak a gondolkodásra, a kérdés megfontolására, s az önmagának szóló válasz megfogalmazására.

— A szegénységbe, természetesen. A nyomorúságba. Lehet, hogy ez magának nem fontos, de itt van az édesanyjuk, aki öreg és beteg. Rája kell magának gondolnia, elsősorban őrá, s csak azután magára, vagy sérelmeire, melyek szerintem nincsenek is. Tehát legyen okos.

Éva összeszorított szájjal hallgatott.

A viszontlátás első perceiben, melyek megrázták, felbolygatták egész valóját, igazán nem jutott

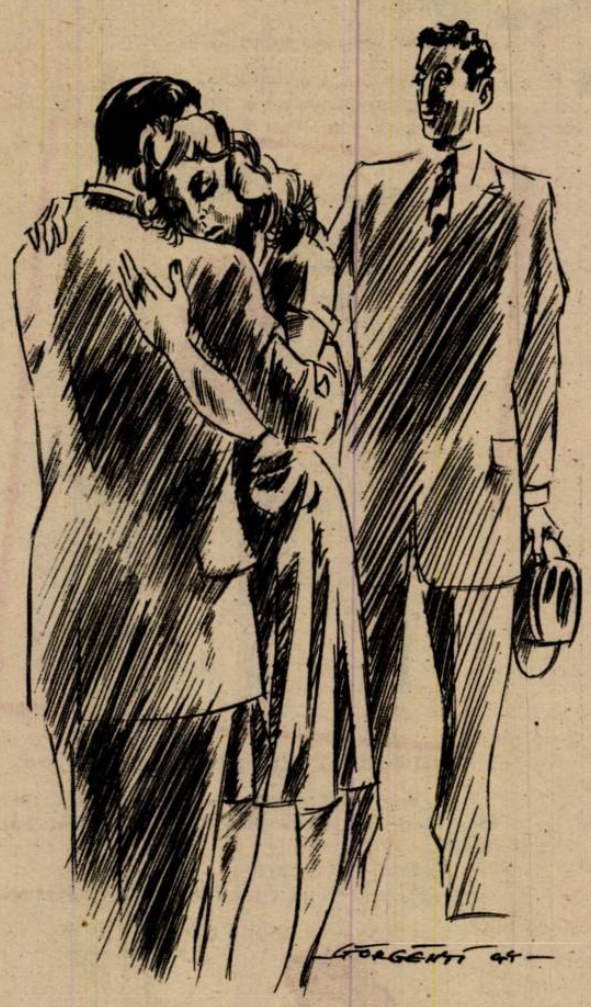

még eszébe, hogy odaálljon bátyja elé, s elmondjon neki mindent önmagáról, életükről, s erről az emberről, aki oly hitványul viselkedett, s úgy zsarolta őt, mint ahogy most már mindhármukat zsarolni akarja a pénzével, vagyonával, a nyomorúsággal való fenyegetéseivel.

— Nos? Szeretném, ha válaszolna nekem. Ha meggyőzne arról, hogy csakugyan okos lesz.

— Nem tudok mit mondani.

Juda elsápadt. Mit akar ez az ostoba leány?

Szembefordult vele. Ott állottak már a terrasz lépcsője előtt, s kényszerítette Évát, hogy arcába nézzen. Ez az ábrázat nem mondott most semmi jót. Hideg volt, kegyetlen, egyetlen indulat sötétlett rajta: a mindenre kész, elszánt ravaszság.

— Vigyázzon... Nagyon vigyázzon...

Sziszegve törtek ki szájából a szavak, s keze, mely lassan emelkedett intésre, mintegy nyomatékot adni a fenyegetésnek, most remegett.

— Ne higyje, hogy maguk ártani tudnak nekem! Lehet, hogy kedves bátyja pillanatnyilag kellemetlen helyzetbe hozna, olyan szituációba sodorna, amely önérzetemet sértené, de semmi több. Ha valaki veszíthet egy ostoba viselkedés miatt, azok maguk lesznek.

Most már végére akart járni ennek az ügynek, s kimondta a végső fenyegetést is:

— Az utcára tehetem magukat. Fillér nélkül, legfeljebb azokból az ékszerekből, ruhákból és prémekből élhethek egy darabig, amiket az én gavallériám magának juttatott. Akkor is én tartom a maga családját, ezt ne felejtse el.

Éva a szégyentől és haragtól sírva fakadt:

— Hagyjon, hagyjon békén... Ne folytassa! Nem érzi, milyen szégyenletes, amit tesz? Haza jött a bátyám, akit mindenkinél jobban szeretek a világon, s maga elég hitvány, hogy ennek a találkozásnak az első perceit megkeserítse. Fél, tudom, s minden oka meg is van rá, hogy féljen. Azt hitte, hogy soha nem kell megfizetnie ezért, amit velem tett. Biztos volt a dolgában. Egy védtelen és kiszolgáltatott szerencsétlent tartott hatalmában, s mert ez a védtelenség megszünt, egyszerre a legdurvább módon próbál tőlem igéretet kicsikarni. Hát nem. Vegye tudomásul, hogy nem! Ne legyen egy percnyi nyugalma, rettegjen mindig attól, hogy a számonkérés és felelősségrevonás hangja kiált a fülébe, s el kell vennie jutalmát annak, amit cselekedett...

Megiramodott a lépcsőn, s eltünt az ajtó mögött.

Juda nem akart utána futni. Megállt a ház előtt. Vajjon csakugyan mindent elrontott volna? — tünődött. Nem tudott hinni ebben a lehetőségben. Persze, fölébe kerekedett a lány, ez bizonyos, s talán csakugyan szándékában is van bosszút állnia, de előbb bizonyára gondolkodik még. Gondolkodik azon, amit az előbb hallott, hiszen eléggé okos hozzá, hogy belássa: mennyire igazat mondott neki. Nem szabad őket egyedül hagynia, legalább is most, a viszontlátás első szenvedélyes óráiban nem.

Odabent azóta előkészíti az öregasszonyt az örömhírre... Jó lesz utána menni.

Az üres szobákon át lassan, kényelmesen haladt a kerti szárny felé, ahol Gyéressy Ádám özvegye a régi bútorok, kedves emlékek között élt, szinte ki se mozdulva már hosszú idő óta a négy fal közül. Az ajtó előtt megállt, s előrehajolva hallgatózott. Két vékony sirás szűrődött ki. Talán mindent tud már...

Kopogott. Választ nem kapott, de halkan lenyomta a kilincset, s belépett. Arcán mosoly volt már, s a finom meghatódottság komédiás vonása. Kérdőn tekintett Évára, de az szempillantással se felelt, elfordította fejét, s az öregasszonyra borult. Az özvegy, fehér hajával, sovány madárarcával, összetört termetével, reszkető, ráncos kezeivel a tehetetlenség élő szobra volt már. Hosszú idő óta nem látta, s most ujjongani szeretett volna. Igen, ez a fáradt, halál felé botorkáló kis öregasszony lesz majd az ő legjobb szövetségese. Ezt az arcot látja maga előtt Éva, mikor bátyjának beszélni akar, s magába fojtja a szavakat. Nem, ezt a beteges, szerencsétlen teremtést nem viszik el innen a szegénységbe, nélkülözésbe. Sokkal jobban szeretik annál...

— Méltóságos asszonyom, — mondotta, s mélyen meghajolt, — bocsásson meg, hogy ilyen váratlanul berontottam, de azt hiszem, mentségemre szolgál az örömhír, amit hoztam. Talán Évácska mondta is már...

— Igen...

Szavai zokogásba fulladtak Mélyen ülő, megtört, fénytelen szeméből vékony patakban, szakadatlanul ömlött a könny, nem is csöppenként, hanem úgy, mintha egy szivárgó kis forrásból pergett volna alá egy cérnavékony ér.

— Igen, — ismételte, — tudom... Él... Az én kis fiam... él, megtartotta a jó Isten.

— Sőt, nemcsak él, hanem rövidesen haza is jön. Ezt nem mondta még Évácska?

— Haza? Ide? Jaj, Istenem... Hiszen akkor maguk... hiszen akkor miért nem mondják, hogy itt van. Ó, most már biztosan tudom, hogy itt van. Vigyenek hozzá...

Éva eléje borult, törődött kezeire tapasztotta arcát:

— Igen, édesmama, itthon van...

— Megyek érte, — fordult az ajtó felé Juda, — hozom a rég nem látott fiút, az édesanyának.

Jó, — a jelenet egészen csinosan sikerült. Meghatottság, könny, kitörő öröm, s mindehhez nem hiányzik egyéb, minthogy a megkerült fiú is itt tér-

deljen a szőnyegen, a vénasszony lábai előtt. A kép fölött pedig ott lebeg majd ő, a jó szellem, készséges szolgálni akarásával s idejében eszébe juttatja mindhármuknak, mit köszönhetnek neki és mit várhatnak még tőle, ha rászolgálnak barátságára . . .

Néhány perc mulva megtörtént a viszontlátás, anya és elvesztettnek hitt fia között. Ez a jelenet még őt is megrendítette kissé, oly elemi erővel hatott rá. Talán, ha egyszer hazamegy Tarnopolba, a szülői házban ő is átélte volna ugyanezt, Rachel asszony karjai között, könnytől bemaszatolt arccal, küszködve a feltörő, gyermeki zokogással.

Némán várakozott, s voltak pillanatok, amikor úgy érezte: nem is lenne szabad itt állnia s hogy jobban megrabolja őket, mint amikor a fedelet elvette a fejük fölül. Beletolakodott életük legszebbé teljesedett percébe, minden jogcím nélkül. Aztán gondolatban vállat vont. Ő az érdekeit védi, s ez mindennél több.

Nem törődtek vele, ez volt talán a mentsége. Az öregasszony értelmetlen szavakat motyogott, melyek belefulladtak a zokogásba, bátortalan, remegő kezei ujból és ujból végig futottak a megkerült fiú arcán, haján, mintha elgyöngült szemének nem is merne igazán hinni és a tapintás bizonyosságára volna szüksége, hogy meggyőződjék: nem álmot lát.

Kérdések záporoztak, gyermekesek és szánakozók, csókok borították el a messziről jött arcát, aki ott térdelt a régi, kopott karosszék előtt, Évával együtt.

— Édes mamácska . . . édes mamácska . . . — ennyit tudott csak mondani a leány, aki folyton attól rettegett, hogy megviselt öreg szív nem bírhat el ennyi boldogságot.

Majdnem egy óráig maradtak így, a viszontlátás édesen fájdalmas viharzásában. Akkor a fiatal Gyéressy felemelkedett s körülnézett a szobában. Nem, itt semmi se változott. Gyermekkorában is ugyanezek közt a bútorok közt csetlett-botlott, itt tanult meg járni, ide futott kis fájdalmaival, túláradó örömeivel. A képek a falon most is úgy néztek aranyos rámáikból, mint akkor. Apja szigorú szeme is. . .

Hirtelen megpillantotta Judát s valami kimondhatatlan undor és hideg düh öntötte el. Mit akar ez az ember itt? Hát ennek ott kell lennie élete minden fordulatánál? Ez, mint valami sötét démon, örömeit és fájdalmait egyaránt megvámolja? Mintha egy órával előbb történt volna csak, oly kegyetlen élességgel és világossággal látta az első napot, amikor a lábát betette a házba. Ugyanebben a szobában nyult ki bosszúálló gőggel alakja, s alázta meg a szóval, hogy neki joga van belépni mindenüvé, mert itt minden az övé.

Hát vajjon ahhoz is joga van-e, hogy itt álljon és kilesse profán szemmel könnyeiket és hallja a szavakat, melyeket egymásnak mondanak az öröm extázisában? Miért? A segítségért, amit nyujtott a két gyámoltalannak, míg ő odavolt az idegen földek irdatlan messzeségében? Ez a kamat, ez a tolakodó részvétel?

Szembefordult vele és halkan kérdezte:

— Ön is itt van?

Juda megértette: mit gondolt és mit érez. Nem akart hátrálni.

— Bocsásson meg, — mondta, — azt hittem, szabad részt vennem az örömben, mely szeretteit éri... A bánatuknak részese voltam éveken keresztül. A gondjaikat is láttam, egészen közelről láttam . . . Ha úgy gondolja, hogy ahhoz volt jussom és ehhez nincsen, akkor valamiben nagyot tévedtem s már el is megyek.

— Ó, kedves Balassa . . . — sírt fel az öregasszony a naiv lélek tiszta örömével, — dehogy! Nem szabad ilyet még csak gondolnia sem . . . Nem úgy értette az én szép, drága fiam . . . Dehogy! Ha valakinek joga van hozzá, hogy közöttünk legyen, ezekben a percekben, a világon egy ember az: maga . . .

Meghajolt, olyan mélyen, hogy arcát egyikük se látta.

— Köszönöm, méltóságos asszonyom . . . De igaza van a kedves fiának! Nem lett volna szabad meglopnom ezeket a mély érzéseket a profán kivülálló tekintetével, mert nekem valóban kevés hozzá a jogcímem, hogy itt legyek . . . A barát, bármilyen őszinte is, bármennyire ragaszkodjék valakihez, csak barát és nem családtag . . . Ha megengedik, most visszavonulok s nem is látnak addig, amíg hívni nem akarnak. . .

Feleletet se várt, hirtelen kiment a szobából s gyors léptekkel haladt át a házon, a kerti ajtó felé.

*

Mindent megnézett, körüljárta a majort, bekukkantott az istállókba, ahol a béresek sunyi tisztelettel köszöntötték, keresztül-kasul sétálta a parkot, s egészen belefáradt a szokatlan gyaloglásba. Olykor megállt, fülelt a ház felé, s valami olyasmit várt, hogy utána jönnek, vagy legalább egy cselédet érte szalasztanak: jöjjön vissza. Nem, nem hiányzott, — állapította meg cinikus őszinteséggel, — sőt bizonyára viharos örömmel fogadták gyors távozását.

Mikor már megunta a sétát, a terrasz felől, nehogy véletlenül találkoznia kelljen a családdal, majdnem belopózkodott a szobába, ahol rövid ittlétei alatt mindig aludt. Csomagját már felhozták régen, a bőröndöt kirakták. Önkénytelenül vetett egy pillantást a közfal ajtajára. Azon túl volt az Éva szobája, — a kulcs erről az oldalról, — s elmosolyodott azon, hogy éjszakánként hányszor fordította meg a zárban, mikor minden elcsendesedett itt körül, csak a falu éber kutyái feleseltek egymással.

Odalépett. A kulcs most is a helyén volt . . . Hirtelen mozdulattal nyitotta ki az ajtót, fejét óvatosan átdugta a keskeny résen, beleszimatolt a levegőbe, a fanyar, enyhe illat után, melyet annyiszor szívott magába. Perverz öröm melege öntötte el. Hiába minden, ez a lány az övé, most is, bármi történik . . . S talán semmi se történik, hiszen nem bolondok ezek, hogy a szégyenüket a világba kiabálják. Majd szépen megegyezik a fiúval, feleségül veszi Évát, sógorságba kerülnek, üsse kő. Ez lehet a legrosszabb.

Eszébe se jutott, hogy meglepheti valaki, benyithat maga a testvér is. Meglopta a szoba intim magányát s aztán hangtalan nevetéssel zárta be ismét az ajtót.

Leült, gondolkozott, bámult az ablakon kifelé, cigarettázott, néhány egészségeset ásított is.

Végre kopogtak.

— Tessék! — ugrott fel.

A szobalány lépett be.

Csalódottan mérte végig és ingerült hangon kérdezte: mit akar? Ő azt hitte, hogy Gyéressy jön érte.

— A fiatalúr üzeni, hogy csak tessék egyedül megebédelni, ők a méltóságos asszony szobájában étkeznek. A méltóságos asszony igen elgyengült.

Kurtán bólintott, hogy jó és rendelkezett: terítsenek mindjárt a nagy ebédlőben, a régi ezüsttel.

— Azt . . .

— Mi?

A lány nem értette, miért lett egyszerre olyan vörös az úr arca s miközben hátrált kifelé, riadtan fejezte be a mondatot:

— Azt kérték a méltóságos asszonyék is, a régi ezüstöt.

— Úgy? Hát figyeljen ide! Egy darabot se! Érti? Ha megtudom, hogy egy mokkás kanalat elébük tettek az asztalra, maguk valamennyien repülnek innen, a következő percben! Lóduljon, azonnal lóduljon a szemem elől!

Mit gondolnak ezek? Tüntetnek ellene? Családi ebédet rendeznek az öreg asszony szobájában, s őt látni se akarják? Vajjon, melyiküknek jutott eszébe? Bizonyosan Évának . . . A saját házában akarják megszégyeníteni, értésére adni, hogy fölöslegesnek találják itt! Hát jó.

— Megjegyezte, amit mondtam?

A szobalány dadogott valamit, de türelmetlenül félbeszakította:

— Nincs régi ezüst! Megértette? S ha kérdezik, azt mondja, hogy azt a készletet csak az én megkérdezésemmel szabad elővenni, én pedig nem intézkedtem, mert engem senki se kérdezett. Mit mond?

A cseléd elismételte a parancsot s akkor kikergette azzal, hogy az ebédlőben tíz perc mulva asztalhoz akar ülni.

A ház riadtan engedelmeskedett. A konyhában suttogás kelt szárnyra, egyedül Marusja mert hangosan kifejezést adni utálatának, de a többiek úgy tettek, mintha nem hallanák: mit mond.

Persze, étvágytalanul evett, a tálakat csaknem érintetlenül vitték ki előle. Azon gondolkozott: nem volna-e okosabb, ha beülne a kocsiba és vissza menne Pestre? Az ötletet mindjárt el is vetette, önmaga ellen felhorgadó haraggal, hogy menekülni akar.

A délutánt unatkozva és dühöngve ütötte agyon, ki se mozdulva szobájából, mindig ujból és ujból ráeszmélve, hogy megalázzák a koldusok. Csak Éva ötlete lehetett . . . Ő akarja kikényszeríteni, hogy valami ostobaságot csináljon, összeugorjon a bátyjával s az talán mindjárt fel is pakolja őket, elvigye innen . . . Nem, ő lesz az okosabb. Vagy tán mindent el is mondott már neki?

A szomszédban halk motozást hallott, — a lány járt a szobájában, de nem mert rányitni. Amilyen lelkiállapotban van, még botrányt rendez, sikoltozni kezd. Az ablakhoz állott, kényszerítve magát, hogy ne is hallgassa az ingerlő szöszmötölést. Aztán hosszú ideig megint semmi se történt, a ház olyan csendessé változott, mintha egy árva lélek se volna benne rajta kívül. Lassan alkonyodott, a kertre barna árnyak feküdtek, a fák lombja, a bokrok üstöke elfeketült s a kivirult muskátlik az ágyásokban sötét, alvadó vértócsáknak tüntek.

A pamlagra vetette magát.

Mint egy rab, — gondolta, — mint egy rab a börtönben . . . Összecsikordultak a fogai a tehetetlen haragtól s ha nem fegyelmezi magát, odarohan az öregasszony szobájába, feltépi az ajtót és ordít rájuk.

Végre megint valaki: — megkoccantották az ajtót.

— Igen!

Gyéressy lépett be.

— Á, — mondta, kicsit gunyosan, felülve a heverőn, — váratlan látogató. Azt hittem, megint a cseléd hozza az üzenetet, hogy egyedül vacsorázzam, mért nem óhajtanak látni.

Mintha nem is hallotta volna a kihivó szavakat, közeledett hozzá, nyugodt léptekkel.

— Beszélni valónk lesz egymással, — mondta és kinálást se várva, a karosszékbe telepedett. Tárcát vett elő, cigarettát sodort, elgondolkozó arccal, rágyujtott s az első szippantás füstje után bámulva, nagyon nyugodt hangon szólalt meg ujra: — Azt hiszem, nem lepi majd meg, amit mondani akarok, de kérnem kell, hogy nyiltan beszéljen.

— A bevezetés eléggé furcsa, — nyujtotta a szót Juda. — Úgy hangzik, mintha vallatni akarna engem.

— Hagyjuk a vitát! Nem óhajtom az időmet azzal tölteni, hogy a hangnem fölött folytassunk értekezést. Sokkal komolyabb dologról van szó.

— Hát akkor parancsoljon, majd igyekszem megszokni a tónusát, amely pedig, bevallom, kissé furcsa, hiszen . . .

Gyéressy legyintett:

— Ne töltsük fölöslegesen az időt! Ugy vettem ki hugom szavaiból, hogy maga vissza akart élni védtelen és kiszolgáltatott helyzetével. Feleljen férfiasan és őszintén: igaz-e ez? Beismeri-e?

Juda mosolygott. Hát mégse mondott el mindent Éva? Nem merte, vagy nem akarta az igazságot bátyja szemébe vágni? Óvatos, talán szégyelli magát. Hiszen akkor várjunk, fiatalember!

Lassan felemelkedett a heverőről, s odaállt Gyéressy elé. Kezét zsebébe süllyesztette s fölényes, megbocsátó, apásan oktató hangon felelt:

— A kisasszony rémeket látott . . . Visszaélni védtelen helyzetével? Kérem, megfeledkezik valamiről . . . A kisasszony már felnőtt hölgy. Oly hosszú ideig élt itt, a kedves mamával kettesben, elzárva a világtól, a társaságtól, hogy minden jelenséget, amit maga körül tapasztalt, túlértékelt. Fantáziája, hogy is mondjam . . . hiszen bizonyára ért engem . . . Nos, talán ösztönösen magyarázott bizonyos dolgokat félre. Visszaélni? Én? A kisasszony tolakodásnak látott dolgokat, amelyek nem voltak egyebek gyöngéd gondoskodásnál. Ugyan, kérem . . . Nem szabad ilyesmikben a lányokra hallgatni. Az ő gondolkodásuk ebben a korban már folyton a szerelem körül forog. Nem vette még észre? Szívesen álmodoznak hódításról, férfiak utánuk való epekedéséről, sőt durva közeledéséről is, mely megborzongatja őket . . . A tapasztalat után való vágyakozás . . .

— Elég! Azonnal hagyja abba!

Felvonta szemöldökét és csodálkozva kérdezte:

— Tessék? Miért? Ha nem csalódom, az imént, meglehetősen tapintatlanul arra figyelmeztetett, hogy őszinte szavakat kíván hallani tőlem. Legyen logikus, kérem! Én őszintén felelek, s most rendre akar utasítani? A tónusra azt mondta, hogy nem érdekli és ha az ember kimondja, amit gondol, felháborodik?

(Folytatjuk.)

MAGYAR FUTÁR. Politikai hetilap. A szerkesztésért felel: DR. RAJNISS FERENC lőszerkesztő. A kiadásért felel: Grátzer Antal. Szerkesztőség: V., Gr. Klebelsberg-utca 29. Telefon: 120-856. Kiadóhivatal: Budapest, VIII., József-körút 19. Telefon: 132-883, 139-926. — Előfizetési ár egy évre 20 P, félévre 10 P, negyedévre 5 P. Egyes szám ára 40 fillér. Csekkszámla: 21.363. Kéziratok, képek, rajzok megőrzését vagy visszaküldését a szerkesztőség és a kiadóhivatal nem vállalja. — Nyomatott a Stádium Rt. mélynyomó-körforgógépein. Budapest, V., Honvéd-utca 10. Felelős: Győry Aladár igazgató.

Név: .....

.....

..... tábori posta

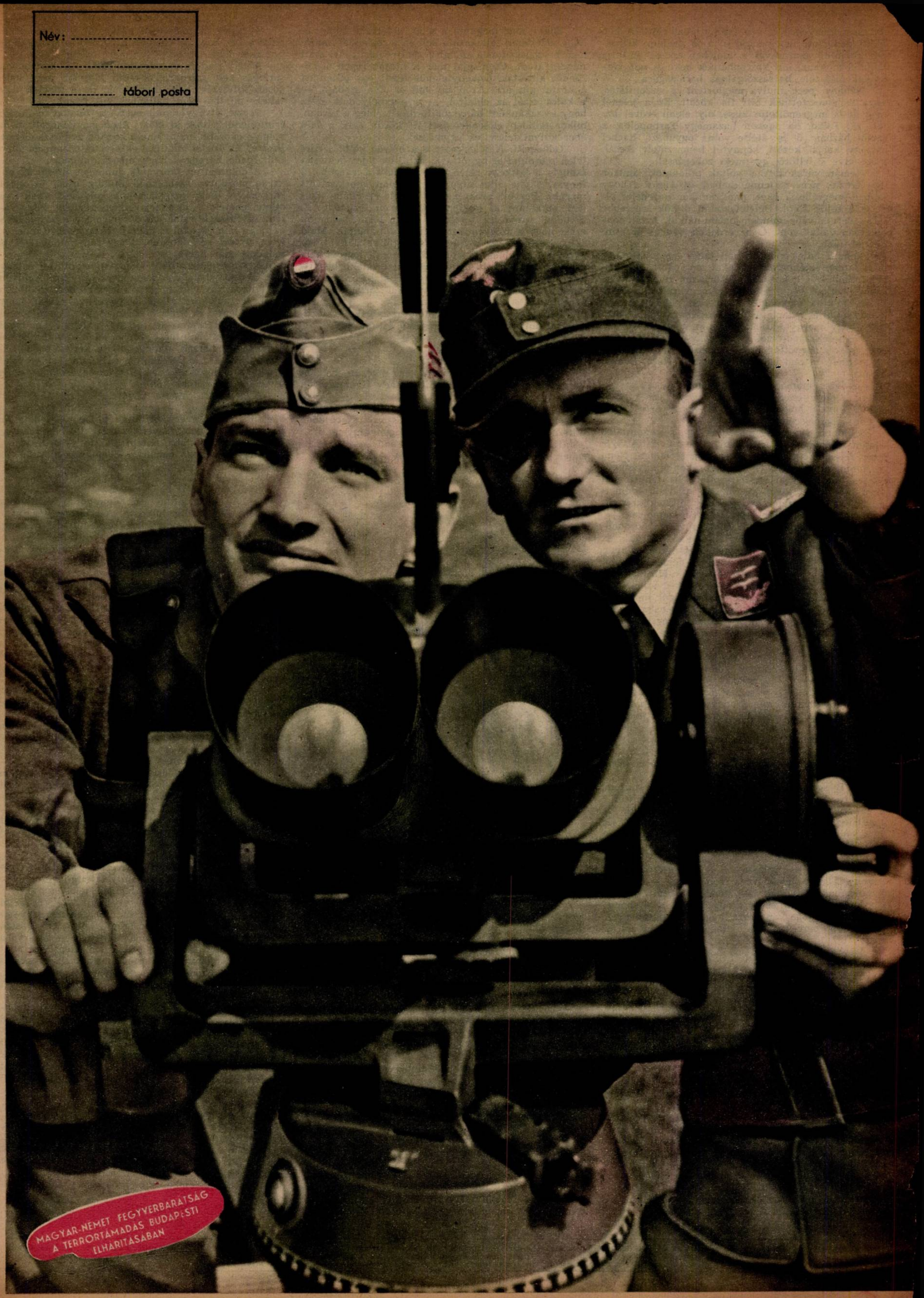

MAGYAR-NÉMET FEGYVERBARÁTSÁG A TERRORTÁMADÁS BUDAPESTI ELHÁRÍTÁSÁBAN